

MEDEDEELINGEN

VAN DE

KIRTYA LIEFRINCK-VAN DER TUUK

AFLEVERING 14

Onder Redactioneele verantwoordelijkheid van het
Curatorium van de Kirtya Lieftrinck-Van der Tuuk.

INHOUD :

De heilige maskers van Poera Panataran Topèng te Blahbatoe (Bali) door H. H. Noosten (met ill.)	I
Naschrift idem door Dr. W. F. Stutterheim	21

Gemeenschappelijke Uitgave van
Kirtya Lieftrinck-Van der Tuuk en Het Java-Instituut

SINGARADJA (BALI)

1941

JOGJAKARTA (JAVA)

CURATORIUM VAN DE STICHTING KIRTYA LIEFRINCK-VAN DER TUUK TE SINGARADJA

Voorzitter : De Resident van Bali en Lombok.
Plaatsverv. voorzitter : De Zelfbestuurder van Boelèlèng.
Secretaris-penningmeester : De Residentie-secretaris.

Leden : Bali :	Badoeng	: Padanda Gdé Pamaron	Moenggoe
	Bangli	: Anak Agoeng Anom	Soesoet
	Boelèlèng	: I Njoman Kadjeng	Singaradja
	Djembrana	: I Goesti Poetoe Mahajoen	Negara
	Gianjar	: Tjokorda Gdé Raka Soekawati	Kadéwatan
	Karangasem	: Ida Njoman Dangin	Karangasem
	Kloengkoeng	: Ida Bagoes Tantra	Bandjarangkan
	Tabanan	: Padanda Gdé Anom Manoeaba	Tabanan
Lombok :	Midden	: A. C. J. Riel	Praja
	Oost	: Raden Soedjono	Tété Batoe (Selong)
	West	: Padanda Gdé Ketoet Boeroean	Pagesangan.

Het gebouw der stichting staat aan de De Haze Winkelman-laan te Singaradja.
Dagelijks geopend van 7—14 uur; telefoon Singaradja 18.

Bibliothecaris : I WAJAN BHADRA.

Adviseur : Dr. C. HOOYKAAS.

DE MEDEDEELINGEN VAN DE KIRTYA LIEFRINCK-VAN DER TUUK.

zijn van 1929—1941 verschenen in 13 nummers en 2 bijlagen (meestal octavo-formaat) welke alle bij de Kirtya nog te krijgen zijn tegen de ondervolgende prijzen (bij vooruitbetaling franco) :

1.	1 October	1929, Singaradja-Solo, VIII + 64 p. + 7 fig.	f 1.—
2.	1 Maart	1930, Singaradja-Solo, 56 p. + 4 fig.	„ 1.—
3.	1 November	1931, Singaradja 80 p.	„ 1.—
4.		1935, Singaradja-Solo, XVI + 100 p.	„ 1.50
5.		1937, Singaradja-Solo, 124 p. + 14 fig.	„ 2.—
Bijlage afl. V.	1937, N. V. G. Kolff en Co, Soerabaja, 24 p.		„ 0.50
(Het „Mebasan” of de Beoefening v/h Oud-Javaansch op Bali door I Wajan Bhadra)			
6.		1939, Singaradja-Bandoeng, 116 p. + 1 fig.	„ 2.—
Bijlage afl. VI	[1939, Singaradja, gestencild] 21 p. (4°)		„ 0.50
(Lijst der aanwinsten van de lontarbibliotheek tusschen Juni 1936 en Februari 1939)			
7-10.		1939, Singaradja (Bali), 352 p.	„ 1.—
		Beknopt Sasaksch-Nederlandsch Woordenboek door Dr. R. Goris.	„ 6.—
11.	[Mei]	1940, Singaradja-Jogjakarta, 24 p. + 7 fig.	„ 1.—
12.	[October]	1940, Singaradja-Jogjakarta, 46 p.	„ 1.—
13.	[Januari]	1941, Singaradja-Jogjakarta, 48 p.	„ 1.—

Het lidmaatschap der Kirtya bedraagt minstens f 2.50 per jaar. Het auteurshonorarium bedraagt f 1.— per kolom voor oorspronkelijke bijdragen en f 0.50 voor eigen vertalingen, inhoudsopgaven en samenvattingen.

Het maximum-honorarium voor medewerking aan één aflevering bedraagt f 50.—

Auteurs over Bali en Lombok worden verzocht hun kopy te zenden aan Dr. C. Hooykaas, p/a Kirtya Liefrinck-van der Tuuk te Singaradja.

De tekst der kopy worde slechts op één zijde van het papier geschreven, liefst met de schrijfmachine; ook voetnoten nummere men doorlopend.

Ook de nieuwe officieele regeerings-spelling is geoorloofd; bij Balische woorden houde men zich aan de spelling-Schwartz.

Het aantal overdrukken dat gratis ter beschikking van den auteur wordt gesteld, bedraagt 20 exemplaren; meer exemplaren zijn bij tijdige aanvraag verkrijgbaar tegen vergoeding der kosten.

DE HISTORISCHE MASKERS VAN POERA PANATARAN TOPÈNG TE BLAHBATOE (BALI)

DOOR

H. H. NOOSTEN

Met voetnoten, overzicht en naschrift van Dr. W. F. Stutterheim en toelichtingen
door I Goesti Gedé Lanang.

I. Inleiding.

In de laatste decennien is de belangstelling voor en de kennis van inheemsche muziek, dans en tooneelspel van Bali belangrijk toegenomen. De schilder Nieuwenkamp was waarschijnlijk de eerste Nederlandsche kunstenaar, die er herhaalde malen verblijf hield (in het begin dezer eeuw) en zoowel door zijn grafische en documentaire werken, als door het organiseeren van tentoonstellingen en het schrijven van artikelen meer algemeene bekendheid gaf aan de enorme artistieke rijkdommen van Bali.

Na hem kwamen meerdere onderzoekers en kunstenaars zooals Kunst, Stutterheim, Spies, Goris, Covarrubias, Mc Phee, de Zoete enz., die een massa nieuwe gegevens verzamelden en die onze algemeene kennis zeer hebben vergroot. Het onlangs verschenen werk van Spies en de Zoete, het fraai geïllustreerde „Dance and Drama in Bali”, geeft een zeer goed gedocumenteerd overzicht van deze twee aldaar hoog ontwikkelde kunsten. In dit werk vindt men ook allerlei bijzonderheden over het uitermate interessante Balische topèng-spel, waarbij nieuwe zoowel als oude maskers gebruikt worden.

Dit maskerspel komt in verschillende vormen op Bali voor. Het staat in tusschen tooneel en dans en heeft — als die beide — een zekere religieuze inslag en mystieke beteekenis. Aan de waarde van den historischen grondslag der uitgebeelde legenden, of aan de religieuze beteekenis van de magische maskers, wordt nog toegevoegd het belang van de ar-

tistische, plastische uitvoering van deze kunstvoorwerpen. Deze zijn uit hout gesneden, met de hand gekleurd en soms met menschen- of dierenhaar versierd, vooral voor wenkbrauw, snor of baard.

Hoewel nu onze kennis van dans en tooneel zeer belangrijk is toegenomen, is er juist op het rijke gebied van de maskers nog allerlei detailwerk te verrichten. Vandaar dat wij gretig de gelegenheid aangrepen, de zeer oude maskers van de Poera Panataran Topèng te Blahbatoe te mogen inspecteeren. Deze maskers staan in een reuk van groote heiligheid en het was slechts op voorspraak van den Poenggawa (districts-hoofd) van Blahbatoe dat men ons toestond hen te fotografeeren — iets wat zelden gebeurt. Het leek ons dat een fotografische documentatie voor de toekomst van belang zou kunnen blijken, daar de maskers onbewaakt zijn en in een niet afgesloten kist worden bewaard; zij zouden evengoed kunnen wegraken als de heilige maskers van Kamasan, die circa tien jaren geleden uit hun poera verdwenen en nooit werden teruggevonden. En daar deze ook nooit gefotografeerd waren, is zelfs de herinnering aan hen onherroepelijk verloren gegaan. Wij hopen daarom door de hier volgende afbeeldingen en bijzonderheden over de maskers van Blahbatoe iets tot de kennis van het Balineesche topèng-spel bij te dragen.

In Bali kent men drie maskerspelen: Topèng Babali, Topèng Djaoek en Topèng Padjegan. Laatstgenoemd spel wordt slechts door één persoon opgevoerd, die de verschillende rollen na

elkaar uitbeeldt. De opgevoerde tekst wordt ontleend aan de kronieken der vorsten en oud-adellijke geslachten. Dit geldt ook voor de verzameling venerabele maskers, die wij aanstonds zullen bespreken.

Het spel met de Blahbatoe-maskers geeft een tijdperk uit de Balineesche geschiedenis weer, dat ongeveer van 1325 tot 1650 loopt en dus ruim drie eeuwen omvat. Dat wil zeggen: „bedoelt weer te geven”, want, zooals men zien zal, kloppen de aan de maskers verbonden verhalen niet meer met de Balineesche geschiedenis, zooals deze uit oorkonden en andere betrouwbare gegevens bekend is geworden. De maskers zouden uit Madjapahit afkomstig en portretmaskers van bepaalde historische personen zijn.

Reeds Friederich verhaalt in 1849 van een door één persoon opgevoerd topèng-spel, dat betrekking heeft op de geschiedenis van Bali en het is mogelijk, dat hiermede de Blahbatoe-maskers worden bedoeld, die de meest bekende in hun soort zijn. Berg zegt in 1938, dat het zeker de moeite zou loonen wat meer bijzonderheden over het door Friederich bedoelde maskerspel te verzamelen. Het is ons bekend, dat Stutterheim die van de Poera Panataran Topèng in elk geval — naar wij meenen in 1930 — heeft gezien en dat zij door zijn toedoen zijn gefotografeerd.¹⁾

De door ons verzamelde gegevens zijn verre van volledig, doch het is zeker van belang de algemeene aandacht op deze antieke verzameling te vestigen, eenig in haar soort en helaas reeds sterk door den tand des tijds aangetast. Velen zijn door houtworm aangevreten en verkeerden in een zeer slechten toestand. Sinds eenigen tijd worden zij gelukkig

in een nieuwe kamferkist bewaard; laten wij hopen dat deze collectie nu voor verder bederf gespaard zal blijven.

In de Septembermaand van 1937 waren wij in de gelegenheid tijdens een al te kort bezoek aan het aardige oude tempeltje de maskers te bezichtigen. Het is aan den openbaren weg gelegen en gemakkelijk te bereiken. Door de vriendelijke bemiddeling van den Poenggawa was de pemangkoe (de tempelbewaker, priester van lageren rang), die de verzameling onder zijn berusting heeft, reeds den avond te voren van onze komst verwittigd. Dit was noodig, daar een offer moest worden gebracht, alvorens de maskers tevoorschijn te mogen halen; anders zou de pemangkoe stellig ziek worden. De maskers worden namelijk voor zeer heilig gehouden en men neemt aan, dat er een sterke magische kracht van uitgaat.

Volgens den Poenggawa zouden de maskers op Java ten tijde van de regeering van Ajam Woeroek van Madjapahit zijn gemaakt en als geschenk van dezen koning naar Bali zijn medegenomen door I Goesti Ngoerah Djelantik.²⁾ Ook de zgn. wajang poerwa, een stel lederen wajang-poppen, dat eveneens in de reuk van heiligheid staat en in de nabijheid (bandjar Gadoeh) bewaard wordt, zou van Madjapahit afkomstig zijn.

De Poenggawa vertelde verder, dat men vaak getracht heeft de maskers te fotografeeren, doch dat dit steeds was mislukt, met uitzondering van de opnamen door een Japansch fotograaf. Ook het tellen der maskers zou onverwachte moeilijkheden opleveren daar er nu eens vijftien, dan weer een-en-twintig stuks zichtbaar zouden zijn. Het was wel fortuinlijk, dat bij onze komst

1). Twee dier foto's zijn gepubliceerd in *Indian Art and Letters, New Series*, Vol. VI, no. 1, 1932, plate 1, fig. 3. Zij worden daar vragenderwijs in de 16e eeuw gedateerd en dus, in afwijking van de traditie, na Madjapahit gesteld.

2) Dit moet dan de zgn. Pangéran Paninggoengan geweest zijn, de stamvader der Djelantiks. Hij was de vader en grootvader van de Djelantiks, genoemd in de

toelichting op masker 11, en de overgrootvader van die, genoemd bij masker 18. Daar bovengenoemde eerste der Djelantiks zelf weer een achterkleinzoon van Kepakisan (de tijdgenoot van Gadjah Mada) was, is het al heel onwaarschijnlijk, dat de maskers een geschenk van Ajam Woeroek waren. Zie ook de opmerkingen aan het slot van dit hoofdstuk.

alle voorwerpen compleet voor den dag kwamen en de door ons genomen foto's slaagden!

Slechts de pemangkoe mag de voorwerpen aanraken en dan nog alleen, nadat hij een offer heeft gebracht. Allerlei wonderbaarlijke dingen wijzen op de groote magische kracht van de topèngs. Dikwijls komen zieken naar den tempel om genezing te zoeken en ook voor de vruchtbaarheid van een kinderloos huwelijk roept men daar de hulp der goden in. Zelfs om het zoozeer begeerde vermogen te verkrijgen, in een spook (léjak) te kunnen veranderen.

De pemangkoe is het ook, die het wijwater bereidt dat, volgens het volksgeloof, van de maskers afkomstig is. De zieken drinken dit wijwater ter plaatse of wel men neemt het naar huis voor besprenkeling mede. Het is ook wel heel practisch, dat men dit levenselixer met gewoon water verdunnen kan, zonder dat het iets van de oorspronkelijke kracht verliest. Heeft het wijwater uit de poera echter de ziekte niet binnen drie dagen verdreven dan helpt het niet meer.

In sommige gevallen doet de pemangkoe ook dienst als bemiddelaar bij de goden, zooals de Poenggawa ons volgens zijn eigen ervaring vertelde ¹⁾. Hij was namelijk eens ziek en verzocht den pemangkoe in de poera te slapen. Deze droomde daarop dat de godheid hem opdracht gaf een bepaald medicijn te kiezen. De opdracht werd met succes uitgevoerd, want de zieke herstelde spoedig.

De pemangkoe geeft ook, als een soort van amulet, zwart en wit gekleurde draden uit den tempel mede. Deze dienen als afweer tegen diverse ziekten.

1) Deze functie wordt zelfs gemeenlijk door pemangkoe's vervuld, die dan ook de gave bezitten in een trance-toestand te kunnen geraken. Overigens is hun taak het schoonhouden van den tempel en het in ontvangst nemen en opstellen der offers. Het zegenen der offers geschiedt door den pedanda, waarna zij door den pemangkoe weder worden verdeeld. Bij tempelfeesten zijn zij de ceremoniemeesters.

Het wijwater wordt veel gevraagd als men een reis gaat ondernemen, opdat men onderweg geen hinderpalen zal ontmoeten.

Tijdens een epidemie blijft de pemangkoe dag en nacht met zijn familie in den tempel. Wanneer een zieke hersteld is, geeft hij uit dankbaarheid geschenken aan de poera. Vroeger gebeurde dat in den vorm van gronden, de zgn. sawah boekti; toen werd ook wel goud aan de tempelschat toegevoegd. In die dagen der vorsten werden de tempelbewakers nooit gestraft, zelfs al hadden zij een misdaad begaan; zij genoten allerlei voorrechten. En mocht het uitzonderlijkerwijze gebeuren, dat zij met de topèngs op reis gingen, dan konden zij altijd op de hulp van de vorstenfamilies op de plaats van hun bestemming rekenen.

De maskers dienden eigenlijk alleen en uitsluitend in den tempel te worden gebruikt. Maar bij bijzondere gelegenheden werden zij ook wel naar de verblijven van afstammelingen van de vorsten gezonden. Bij anderen mochten zij echter nooit worden gebruikt, zelfs niet bij lieden van de triwangsa (de drie hoogste kasten), tenzij dan dat deze weer van vorsten afstamden.

Tot zoover de Poenggawa.

Wij bezochten de Poera Panataran Topèng op den 23sten September 1937. De pemangkoe was van onze komst verwittigd, zoodat hij allen tijd gehad had de offerceremoniën voor te bereiden. Reeds vroeg in den ochtend waren wij ter plaatse aanwezig om de plechtigheid, die onmiddellijk aan het tevoorschijn halen der maskers voorafging, bij te wonen.

De offers waren op een soort van offerbank neergezet, waarop ook de kist met zijn heiligen inhoud geplaatst was. Er waren de gewone offergaven van rijst en bloemen en de geurige wierook krulde met een blauwachtige rook in de pure

en ijle ochtendlucht. Niet licht zullen wij den ernstigen eenvoud van deze plechtigheid vergeten. Zacht prevelend werden de gebeden opgezegd. De oude kist, waarin de topèngs vroeger bewaard werden, is nu bijna geheel vergaan. Deze mag echter onder geen voorwaarde vernietigd worden en is steeds in den tempel aanwezig; vermolmd, zonder eenige versiering, doch door het patina van eeuwen en de simpele rechte lijnen toch een kunstvoorwerp. Dr. Stutterheim wijst ons erop, dat haar vorm, die van een kubus met diamantvormig deksel, gevonden wordt onder de afbeeldingen van schatkisten op de reliefs van den Boroboedoer en dat ook de steenen kistjes voor het zgn. tempeldepôt, in verschillende tjandi's opgegraven, dien vorm hebben kunnen. Deze vorm gaat dus minstens terug tot in de 8e eeuw A. D., hoewel de kist zelve natuurlijk niet ouder dan een paar eeuwen behoeft te zijn. (Zie laatste afbeelding).

De nieuwe kamferkist, door de zorgen van het Binnenlandsch Bestuur verkregen, heeft niets bijzonders, maar na het volbrengen van de offerplechtigheden werd deze behoedzaam en met ceremonieel door den pemangkoe geopend. De maskers werden in een bepaalde volgorde één voor één tevoorschijn gehaald. Ieder masker is met een klein, blauwgekleurd doekje bedekt — om de magische kracht te bewaren. Later werden zij in precies dezelfde volgorde weer in de kist teruggelegd.

Daar niemand buiten den pemangkoe de voorwerpen mag aanraken, ontstonden bij het fotografeeren nogal eens moeilijkheden.

Behalve de maskers bleken er in de kist nog enkele andere voorwerpen te zijn, die in de toelichting (III) genoemd zullen worden.

De topèngs worden — zooals reeds opgemerkt werd — door de bevolking voor portretmaskers van vorsten en rijksgrooten gehouden. De beteekenis

ervan ging in den loop der tijden zoo goed als geheel verloren. De pemangkoe wist net zoo min als een der aanwezige dorpelingen iets van de geschiedenis van de maskers af. Alleen de oude, ziekelijke, gewezen Perbikel van Blah-batoe, I Goesti Gedé Lanang, herinnerde zich nog wat van de geschiedkundige beteekenis. Na talrijke vergeefsche pogingen gelukte het ons door tusschenkomst van de heeren I Gedé Ratep, destijds Landbouwoepzichter te Bangli, en I Madé Oka, Sedahan Agoeng te Gianjar, deze herinneringen op schrift te krijgen. Het in het Balineesch vertelde werd, in het Maleisch vertaald, per 22 Maart 1938 aan ons opgezonden.

Waarschijnlijk putte de gewezen perbikel zijn kennis gedeeltelijk uit een inheemsch geschiedwerk, misschien wel de Kidoeng Pamantjangah of de Babad Bla-batoeh. Zijn mededeelingen zijn verre van volledig en de juistheid ervan kan door ons niet worden nagegaan. Wij mogen daarvoor verwijzen naar de door Dr. Stutterheim aan dit artikel toegevoegde voetnoten. Toch lijkt het mij van belang vast te leggen, wat het geheugen van den ouden man van de traditioneele overlevering heeft weten te bewaren.

Ons bezoek duurde helaas te kort en het fotografeeren eischte teveel tijd om ons nog in de gelegenheid te laten belangrijke details te kunnen opnemen zooals houtsoort, kleur, toestand der conservatie, enz. Hopelijk kan dit later nog worden ingehaald. De maskers munten stellig uit door een zekere persoonlijke weergave van de trekken, waardoor men den indruk krijgt van het karakter van de betreffende personen. Hier zijn artiesten van smaak en fantasie aan het werk geweest.

Indien wij mogen aannemen, dat de van den gewezen Perbikel vernomen namen juist zijn, dan komen wij tot de volgende persoonlijke meening.

De maskers stellen personen voor, die geleefd hebben gedurende een tijdperk van ongeveer drie eeuwen, namelijk vanaf de regeering van den tweeden koning van Madjapahit, Djajanagara (1309 - 1328), hier geheeten Seri Kala Gemet, tot en met koning Di Madé van Gèlgèl (Bali), die in 1651 moet zijn overleden. Het lijkt ons niet waarschijnlijk, dat de maskers in dien tijd gemaakt zouden zijn en op grond van de stijleenheden zouden wij zelfs willen veronderstellen, dat zij na die periode door één hand zijn vervaardigd. Mogelijk was hun bestemming om als illustratie van een historisch verhaal te dienen, dat dan op het verleden sloeg, zoodat zij in ieder geval na 1651 vervaardigd moeten zijn. Daar het voorts niet waarschijnlijk is, dat een koning reeds onmiddellijk na zijn dood in een topèng-spel een rol kreeg te vervullen, zou er eenige tijd na 1651 moeten zijn verlopen alvorens men de jongste figuren in dat spel had opgenomen. Daarom mogen wij den ouderdom der maskers op zijn hoogst op een twee honderd jaar schatten.

Dat zij een geschenk van koning Ajam Woeroek van Madjapahit aan den koning van Bali zouden geweest zijn — zooals de traditie het wil — is natuurlijk onjuist, daar er personen onder voorkomen, die eeuwen na Ajam Woeroek hebben geleefd. Zelfs de algemeen door de Balineezers gekoesterde meening, dat de maskers niet op Bali, doch op Java gemaakt zouden zijn, lijkt ons onjuist. Het is toch niet aan te nemen, dat men in de 18e eeuw in het toen reeds overal Mohammedaansche Java zich zal hebben bezig gehouden met het snijden van maskers voor de Balineesche geschie-

denis! De mededeeling, dat zij van Madjapahit zouden stammen, zullen wij dan ook wel moeten beschouwen als een aanduiding voor een zeer hoogen ouderdom, die verder niet nauwkeurig bepaald kan worden.

Thans volgt eerst een kort overzicht van de Balineesche traditie inzake de geschiedenis in de 14e tot de 18e eeuw, ontleend aan Berg's inhoudsopgaven van de groote Pamantjangah en de Babad Bla-batoeh, en ten slotte de mededeelingen en toelichtingen van den oud-Perbekel van Blahbatoe I Goesti Gedé Lanang. Dr. Stutterheim heeft de goedheid gehad verhelderende voetnoten bij een en ander te plaatsen, waarvoor hier onze welgemeende dank worde betuigd. Ook spreken wij gaarne onzen dank uit aan I Gedé Ratep en I Madé Oka voor hun welwillende hulp bij het samenstellen van dit artikel.

Medan, Mei 1940.

II. Kort overzicht der Balineesche historische traditie vanaf de verovering van Bali (1343) tot de regeering van Di Madé ($\pm$ 1650) (ontleend aan C. C. Berg, „De Middelljavaansche historische traditie” en „Babad Bla-Batuh”).

Stichting van een Javaansche dynastie op Bali.

„Onder de regeering van Kala-Gemet van Madjapahit ¹⁾, zoon van Widjaja, die Kadiri ten val had gebracht en koning Djaja Nata gevangen had gezet ²⁾, en van Dara Petak, een prinses van Malajoe, die als krijgsgevangene naar Madjapahit was gekomen ³⁾, onderwierp

1) Uit historische bronnen bekend als Djajanagara (regeerend van 1309 - 1328), tweede vorst van Madjapahit.

2) Dit is de uit historische bronnen bekende eerste koning van Madjapahit, geheeten Kertaradja, die van 1294 - 1309 regeerde, koning Djajakatwang van Kadiri met hulp van een toevallig op Java aanwezig

Chineesch expeditieleger had overwonnen en Madjapahit had gesticht.

3) Dat de Maleische prinses Dara Petak de moeder van Djajanagara (Kala Gemet) zou zijn is een fabel. Uit de oorkonden blijkt dat Djajanagara de echte zoon was van koning Kertaradja en de oudste der door hem gehuwde echte dochters van koning Kertanagara van Singhasari.

de Madjapahitsche veldheer Arja Damar ¹⁾ (*masker 4*) in samenwerking met den rijksbestuurder Mada ²⁾ (*masker 3 en 3a*) het rijk Béda Oeloe ³⁾. De rijksbestuurder van dit rijk, Kebo Waroeja, sneuvelde; de vorst, Pasoeng Righi, viel in handen der overwinnaars en werd gevangen gezet in Tangkoelak. Gedurende zijn gevangenschap kwam hij tot de overtuiging, dat het voordeliger voor hem was zijn onderwerping aan te bieden. Inderdaad werd hij door Mada begenadigd. Kort daarop werd hij belast met een expeditie tegen Soembawa om zich daar verdienstelijk te maken. In den strijd die tusschen hem en den verwaarloosden daemonenvorst van Soembawa, Dédéla Nata, ontbrandde, sneuvelden beiden.

Op den ondergang van het rijk Béda Oeloe volgde op Bali een periode van groote orde- en wetteloosheid. Gadjah Mada sloeg de ontwikkeling der zaken met groote bezorgdheid gade en besloot ten slotte de hulp in te roepen van den door hem bijzonder hooggeschaten pandita Mpoe Kepakisan (*masker 1*). ⁴⁾ Deze had door zijn volharding in ascese, speciaal door zijn trouw verrichten van den zonnediens, zich uit steen een zoon verwekt, aan wien hij op volwassen leeftijd een hemelnimf uit zijn tuin tot vrouw gegeven had. Uit dit huwelijk waren drie zoons en een dochter ge-

sproten. Om deze zoons nu vroeg Gadjah Mada Mpoe Kepakisan en deze gaf ze hem. Gadjah Mada benoemde hen tot gouverneurs met den titel „prins” resp. van Blambangan, Pasoeroean en Bali; de dochter werd uitgehuwelijkt naar Soembawa.

De jongste zoon, die dus tot taak gekregen had op Bali geregelde toestanden te herstellen, kreeg van Gadjah Mada mee: een geheele kratoninrichting, een uitzet als adipati, de kris Gandja Doengkoel en een aantal edelen uit Kepakisan in Kediri, die niettemin golden als Madjapahitters.

Koning Kepakisan van Samprangan.

De nieuwe koning van Bali, Kepakisan (*masker 7*) stichtte een kraton in Samprangan ⁵⁾. De edelen, die hem naar Bali vergezeld hadden, werden zijn voornaamste rijks grooten; zij vestigden zich met hun onderhoorigen om den kraton. Een aparte positie namen in: Arja Gadjah Para, die zich aan het strand in het Noorden van het rijk, in Tojanjar ⁶⁾ vestigde, en drie wésja's, die met de edelen mede waren gekomen.

Het gelukte Kepakisan in een groot gedeelte van Bali de rust te herstellen en zijn gezag erkenning te doen vinden; het langst bleven de Bali Aga, de oudere bevolking van Bali, weerspannig. Tegen hun gebied, dat bestond uit de dorpen

1) Waarschijnlijk is deze Arja Damar, die niet in de historische bronnen voorkomt, dezelfde als Arja (Mpoe) Nala, de veroveraar van Soembawa ten tijde van koning Ajam Woeroek, waarvan de Nagarakertagama spreekt. Nala beteekent zooveel als „vuur” en Damar zooveel als „lamp”. Arja Nala trad in Madjapahit na den dood van Gadjah Mada (1364) op den voorgrond.

2) Dit is natuurlijk de bekende Mpoe Mada van de historische bronnen, de rijksbestuurder van twee vorsten (Djajanagara's zuster Tribhoewanottoenggadewi en haar zoon Ajam Woeroek). Hij treedt voor het eerst in de geschiedenis op bij de vlucht van Djajanagara uit den kraton (1319), wordt rijksbestuurder in 1331 en sterft in 1364. Volgens de historische bronnen zou zijn veldtocht tegen Bali in 1343 zijn afgeloopen; wanneer deze begonnen was staat niet vermeld en het is niet onmogelijk, dat reeds tijdens Djajanagara de eerste pogingen waren gedaan, al zal Gadjah Mada daar dan niet aan hebben meegedaan en ook later natuurlijk niet steeds op Bali hebben vertoefd — indien dit al ooit het geval is geweest.

3) Thans: Bedoeloe, ten Zuiden van Pèdjèng en evenals laatstgenoemde plaats vol oudheden. In of bij Bedoeloe zijn oudheden gevonden, die tot in de 10e eeuw teruggaan; die van Pèdjèng voeren ons nog iets verder terug, nl. tot in de Midden-Javaansche periode (8e en 9e eeuw). Het schijnt, ook te oordeelen naar de ter plaatse aanwezige andere, jongere oudheden, dat deze streek inderdaad het centrum van het koninkrijk Bali vóór de Madjapahitsche verovering is geweest.

4) Woonachtig in het Kediri'sche, nabij Goerah.

5) Gelegen aan den grooten weg van Gianjar naar Kloengkoeng, niet ver van eerstgenoemde plaats verwijderd. Van de oude poeri, die uiteraard wel van bescheiden omvang geweest zal zijn en grootendeels uit baksteen, leem en hout zal zijn gebouwd, is niets terug te vinden. De plaats is thans een niet opvallend dorp.

6) Ook Tjanjar geheeten, tegenwoordig Tianjar. De historische afleiding schijnt van Koeti-anjar (Nieuw-kuis) te zijn, en niet van Toja-anjar (Nieuw-water).

Batoer, Tjempaga, Songan enz. trok toen Gadjah Para op vanuit het Noorden, vanuit Tojanjar, en de drie wésja's vanuit het Westen. Wel onderwierp zich dit gebied toen, doch van een volledige onderwerping van Bali kon toch nog niet gesproken worden. Deze liet zelfs zoo lang op zich wachten, dat Kepakisan bijna in arren moede naar Java teruggekeerd was. Zoo ver kwam het echter niet. Wel stuurde hij een gezant naar Madjapahit om Mada van zijn moeilijkheden op de hoogte te stellen. Het bleek echter, dat deze volstrekt niets van een terugkeer van Kepakisan naar Java wilde weten.

Mada vond dat hij het in de eerste plaats aan zijn eigen goddelijke waardigheid — als incarnatie van Wisnoe — verplicht was Kepakisan tegenover de roerige elementen op Bali te handhaven, en, in de tweede plaats, dat, wanneer hem vroeger het zwaarste deel van de onderwerping van Bali gelukt was, Kepakisan toch zeker wel in staat zou zijn de laatste hand aan dat werk te leggen.

Als hulpmiddel gaf Mada den gezant zijn wonderkris Lobar mee en de aansporing voor Kepakisan om te volharderen.

De gezant scheepte zich toen weer te Boebat¹⁾ in en keerde naar Bali terug. Daar bracht hij aan Kepakisan te Samprangan de boodschap van Gadjah Mada over en overhandigde de kris en de overige geschenken. De vorst was met de kris zeer ingenomen, want hij herinnerde zich hoe vroeger bij de gelegenheden van Pèdjèng en Béda Oeloe de koning de kris Lobar had getrokken, hoe toen Doerga Dingkoel, vanzelf geluid gevend, zich vertoond had (?) en hoe toen geheel Bali door Gadjah Mada tot onderwerping gebracht was, reden waar-

om de kris Lobar ook Doerga Dingkoel heette.

I Déwa Samprangan.

Koning Kepakisan te Samprangan had vier kinderen. De oudste volgde zijn vader op; hij heette I Déwa Samprangan (*masker 16*). Hij was een leeghoofd, en verdeed een groot deel van zijn tijd aan minnespel en zorg voor zijn toilet: 's ochtends om negen uur, wanneer hij als vorst reeds lang op de paséban behoorde te zijn, stond hij zich nog voor den spiegel te bewonderen en liet de mantri's, die hun opwachting kwamen maken, al dien tijd maar wachten. Toen dit nu den mantri's al een paar malen overkomen was, gebeurde het eens, dat één van hen, Koebon Klapa (*Goesti Abijan Toeboeh, masker 17*), uit het geslacht van Koeta Waringin, na uren wachters er genoeg van kreeg en de paséban verliet. Zijn voorbeeld werd gevolgd door de andere mantri's, zoodat de vorst, toen hij zich eindelijk vertoonde, geen van hen meer aanwezig vond.

Nu was van de overige kinderen van Kepakisan de tweede zoon, Raden Toe-roekan (*masker 15*), krankzinnig en de dochter was uitgehuwelijkt aan een paard. De jongste zoon (*Ketoet, masker 8*) was een hartstochtelijk speler, maar iemand van erkende capaciteiten. Hem nu zocht Koebon Klapa na zijn breuk met den koning van Samprangan op. Hij vond hem in een speelhuis, maar verzocht hem niettemin, na de situatie uiteengezet te hebben, hem te mogen huldigen als zijn heer. De speler achtte zich daarvoor niet de geschikte persoon en wees Koebon Klapa op zijn armoede, maar deze kwam aan zijn bezwaren tegemoet door hem zijn huis in Gèlgèl, van welke plaats hij akoewoe was, als voorloopige residentie aan te bieden; zelf zou hij dan zoolang wel te Koebon Klapa, zijn apanage, gaan wonen. Dat aanbod was te verleidelijk voor den prins; hij aanvaardde het en vestigde

1) Boebat was een groot veld, waar o.a. feesten werden gehouden en dat ten Noorden van Madjapahit aan een rivier lag. De eigenlijke haven van Madjapahit was Tjanggoe.

zich in Gèlgèl. ¹⁾ Zoo werd de grondslag voor het latere rijk van Gèlgèl gelegd.

I Déwa Ketoet van Gèlgèl.

Voordat I Déwa Ketoet door Koebon Klapa gehuldigd was, had hij tweemaal een poging gedaan om zijn macht uit te breiden. Hij had n.l. bezoeken gebracht aan Pandak en aan Kloengkoeng; door het dorps hoofd van Pandak was hij met eerbied ontvangen, maar dat van Kloengkoeng had geen notitie van hem willen nemen. Daarom had hij den inwoners van Pandak beloofd, dat hij, mocht hij nog eens de macht over Bali in handen krijgen, hen als belooning tot sangjans zou verheffen, terwijl hij dien van Kloengkoeng had aangezegd, dat ze in dat geval zouden gedegradeerd worden tot secretscheppers en dwangarbeiders. Deze belofte en dit dreigement kon hij nu verwezenlijken. Snel toch ontwikkelde zich de jonge kraton van Gèlgèl en kwam tot grooten bloei, door de bescherming van den god van den To Langkir ²⁾, Mahadéwa, en door de bekwaamheid van I Déwa Ketoet. Daarmede evenredig was de achteruitgang van Samprangan, daar de andere rijks-grooten Koebon Klapa's voorbeeld ook volgden in de erkenning en huldiging van den heer van Gèlgèl. De rijksbestuurder van Gèlgèl was Petandakan (*masker 9*).

De voornaamste gebeurtenis onder de regeering van den eersten koning van Gèl-

gèl is geweest zijn tocht naar Madjapahit ter gelegenheid van de door Ajam Woeroek (*masker 5*) georganiseerde rijksconferentie. ³⁾ Vergezeld van drie van zijn voornaamste ambtenaren, Petandakan, Pinatih en Koebon Klapa (een andere dan boven) ⁴⁾ en van de drie wésja's, vertrok hij op een gunstigen dag naar Madjapahit, de zorg voor den kraton aan de achterblijvende rijks-grooten overlatende. Na een reis van zeven dagen, waarop zij verschillende havens van de kust van Bali aandeden, telkens met groote eerbewijzen door den betreffenden akoewoe ontvangen, bereikten zij ten slotte Boebat bij Madjapahit. Ook daar had de akoewoe alles voor een schitterende verwelkoming gereed laten maken. Dadelijk na de aankomst der Balineesche gasten stuurde hij een boodschap naar Madjapahit en een dag later kwam een deputatie namens den koning de gasten in Boebat afhalen.

De indruk, dien de vorst van Gèlgèl op de Javanen, en vooral op de Javaanschen, maakte, was buitengewoon; ook bij Ajam Woeroek viel hij zoozeer in den smaak, dat hij bij wijze van onderscheiding een verblijfplaats in de kamegetan ⁵⁾ aangewezen kreeg. Daarna deelde de koning van Madjapahit geschenken uit aan de vazalvorsten, o. a. aan den koning van Bali een bijzonder waardevolle kris. Na de plechtige audiëntie bleven de vazalvorsten nog een maand lang de gasten van den ko-

1) Gèlgèl is ten zuiden van Kloengkoeng gelegen. De poera te Gèlgèl geldt nog immer als een bijzonder belangrijke tempel, een soort van rijkstempel. Toch dateeren de gebouwen, muren en poorten zeker niet uit den tijd van ons overzicht. Hetgeen overigens, bij de talrijke plaats gehad hebbende verwoestingen van Balische tempels door aardbevingen en de daarop gevolgde wederopbouw daarvan, niets verwonderlijks biedt. De heiligheid van een tempel ligt ook allerminst in de gebouwen, doch in het gewijde terrein en de, in de gebouwen bewaarde, heilighdommen.

2) Dit is hetzelfde als het meer bekende Besakih, een voorgebergte van den Goenoeng Agoeng.

3) Volgens de Pamantjangah is dit de samenkomst van de vorsten van Palémbang, Madoera, Pasoeroean, Blambangan en Bali te Madjapahit, na het overlijden van Gadjah Mada. De historische bron Nagarakertagama spreekt van een na diens dood plaats gehad

hebbende samenkomst van de vorstelijke familieleden ter beraadslaging van de te nemen maatregelen. Berg is van meening dat een andere bijeenkomst is bedoeld, waarvan genoemd geschiedwerk melding maakt, namelijk die in de maand Palgoena. Daar het geschrift echter duidelijk zegt, dat deze in iedere maand Palegoena plaats vond, meen ik, dat de eerstgenoemde bijeenkomst eerder in aanmerking komt.

4) Deze en dergelijke namen zijn geen eigennamen, doch plaatsnamen of titels, welke op een apanage of ambt betrekking hebben. Men vindt in de Oud-Javaansche en Oud-Balische geschiedenis en traditie zeer vaak personen met deze en niet met hun eigennamen aangeduid, wat verwarring sticht indien dit ook met hun nakomelingen en opvolgers plaats heeft, zooals in de Pamantjangahs en Babads geregeld geschiedt.

5) Dit is een speciaal voor notabelen en vrouwen van hooge geboorte bestemd verblijf.

ning: ze gebruikten dien tijd om de onderlinge vriendschapsbanden weer vaster aan te knopen en ook bij deze gelegenheden bleek weer hoe bijzonder hoog de vorst van Bali stond aangeschreven in de bewondering van zijn collega's en bloedverwanten van Pasoeroehan en Blambangan.

Toen de maand om was, werden de vazalvorsten door den koning van Madjapahit in afscheidsaudiëntie ontvangen, waarna ze ieder naar hun eigen land terugkeerden. De vorst van Bali beleefde op zijn terugreis nog een vreemd avontuur. Toen hij reeds aan boord van het schip gegaan was, dat hem naar Bali zou terugvoeren, raakte door een ongelukkig toeval de kris, die de koning hem geschonken had, uit de scheede los en viel in het water. Onmiddellijk toonde toen de eigenaar de kris haar scheede, waarop zij uit het water opsteeg en vanzelf haar plaats weer in de scheede innam. Daar dit op de groote rivier voor Tjanggoe gebeurd was, kreeg de wonderkris den naam Bengawan Tjanggoe ¹⁾.

Van de eigenlijke regeering van den vorst wordt niets bijzonders verteld. Behalve van zijn reis naar Madjapahit, dat onder zijn regeering kort na den dood van Ajam Woeroek en van den vorst van Wengker (*masker* 6) ten onder ging ²⁾, wordt van hem nog verteld, dat hij een groot offerfeest bijwoonde, dat de vorst van Madoera gaf ter delging van de zondenschuld van zijn voorvaderen, maar van een bijzondere rol, die hij daarbij speelde, wordt niet gerept.

Zijn dood, of liever gezegd zijn levenseinde, had plaats onder zeer bijzondere omstandigheden, waarvan ons het volgende verhaal gedaan wordt.

Na een regeering van vele jaren wenschte de vorst van Bali de biséka ³⁾ te ontvangen en zond daarom iemand naar Kling om een machtig brahmaan voor dit plan te winnen. De brahmaan stemde toe; door de kracht van zijn gedachtenconcentratie verplaatste hij zich in een oogwenk door de lucht van den zetel, waarop hij zat, naar den berg Wasoeki (Besakih). Daar zag hij midden op den top van den Goenoeng Agoeng een vlamme troon en vervolgens verscheen hem Mahadéwa ⁴⁾, die hem vroeg naar het doel van zijn reis. De brahmaan vertelde het hem. Mahadéwa stak zijn hand uit en schitterend, rookloos vuur kwam er uit te voorschijn; hij vroeg den brahmaan, wat dat was. De brahmaan antwoordde, dat het de pantjagni (het vijfvoudige vuur) en de pantjabrahmaksara (de vijf brahmaletters) waren. „Waar zal ik het doen vallen”, vroeg Mahadéwa, „in het hart of in den hals”. Maar de brahmaan zweeg, niet omdat hij bang was, maar omdat hij nu eenmaal op zich genomen had naar Gèlgèl te gaan voor de biséka van den vorst. Daarop verdween Mahadéwa en de brahmaan zette zijn reis naar Gèlgèl voort, op dezelfde wijze als bij de reis naar den Wasoeki gemaakt had.

In de plaats van zijn bestemming aangekomen ging hij den kraton binnen en werd daar verwelkomd door den vorst. Al spoedig na de verwelkoming bemerkte de brahmaan tot zijn niet geringe verbazing, dat de vorst van Gèlgèl dezelfde gelaats-trekken had als de Mahadéwa van den Wasoeki. Nu begreep de brahmaan, dat hij te laat in Gèlgèl gekomen was, en hij kon niets anders doen dan den vorst

tegenwoordig Pelaboehan gelegen is, aan een ouden loop van de Brantas.

2) Dit is natuurlijk in strijd met de feiten.

3) Biséka (Sanskrit: abhiṣeka) is een wijding. Hier wordt wel bedoeld de wijding tot een in den godsdienst volleerd persoon.

4) Dit is Siwa in zijn geopenbaarde vorstelijke gedaante.

1) Hieruit blijkt, dat men vroeger de rivier de Brantas niet overal aldus heeft genoemd. Waarschijnlijk droeg deze zeer lange rivier verschillende namen al naar gelang van de voorname plaatsen, waar zij langs stroomde. Tjanggoe was, zooals men weet, de haven van Madjapahit en lag recht ten N. O. van deze stad, dus ten W. van het huidige Modjokerto. Het was tevens een vesting, aangelegd reeds lang voor de stichting van Madjapahit. De juiste plaats is waar

aan te kondigen, dat deze nog slechts een maand en zeven dagen te leven zou hebben. Gelaten aanvaardde deze de beslissing van de Albeschikking; hij liet zich door den brahmaan de sacramenten toedienen, liet zich onderrichten in den dieperen zin van de geheimleer en trok zich vervolgens in zijn paleis terug om de dingen af te wachten, die komen zouden. Den brahmaan werd huisvesting gegeven in den tuin Bagénda en hij werd op 's vorsten bevel uitstekend verzorgd. Vervolgens keerde hij door de lucht naar zijn eigen verblijf terug. Toen de termijn, dien de brahmaan genoemd had, verstreken was, verdween de vorst en ging op in het Niet. Hij liet zes zoons na: Batoe Rènggong, Gedong Artta, Noesa, Pagedangan, Anggoengan en Bangli, waarvan de oudste hem als vorst opvolgde.

Batoe Rènggong van Gèlgèl.

Behalve over Bali regeerde Batoe Rènggong nog over Sasak (Lombok) en Soembawa en over Blambangan tot aan Poeger, terwijl hij van de vorsten van Pasoeroehan en van Mataram een geducht vijand was. De binnenlandsche rust werd onder zijn regeering niet verstoord, zoodat hij met krachtige hand de welvaart kon bevorderen. Voor het latere geslacht was hij dan ook de incarnatie van Wisnoe: zijn kris Titinggi was Wisnoe's knots, Lobar was Wisnoe's werpschijf, Bengawan Tjanggoe de schelp Pantjadjanja en Tanda Langlang het Wisnoewapen Nandaka, Kersna's zwaard. De zoon van Petandakan was rijksbestuurder. Zijn lijfwacht bestond uit een corps van 1600 man onder commando van Oelaran, die ook Lampor genoemd wordt (*masker 12*).

De verovering van Blambangan was aldus in haar werk gegaan: Batoe Rènggong had bij den Djoeroe (*masker 13*), zooals de vorst steeds genoemd wordt, aanzoek gedaan om de hand van zijn dochter. De Djoeroe had echter dit

aanzoek op uitdrukkelijk verzoek van zijn dochter afgewezen, zonder dat hij eigenlijk van de reden van haar weigering op de hoogte was. De antipathie van de prinses van Blambangan, Ni Bas geheeten, was daardoor ontstaan, dat een schilderes, die zij naar Bali gestuurd had om Batoe Rènggong's portret te maken, haar een stuitend-leelijke afbeelding van hem gebracht had, op het zien waarvan Ni Bas verklaard had liever te zullen sterven, dan met zoo iemand te trouwen. Hevig beleedigd over de afwijzing, stuurde Batoe Rènggong de lijfwacht onder Oelaran met een vloot van 25 schepen naar Blambangan. De Balineezen troffen het, want de Djoeroe maakte met zijn gevolg juist een wandeling op het strand, toen de krijgslieden landden. Hoewel de Blambangers niet zwaar bewapend waren, verdedigden zij zich toch tot het uiterste en brachten den Balineezen nog ernstige verliezen toe. Toorn hierover bracht Oelaran er toe na het sneuvelen van den Djoeroe een uitdrukkelijk verbod van Rènggong te overtreden. Deze had n.l. van tevoren al bepaald, dat, indien de Djoeroe sneuvelen mocht, het Oelaran niet geoorloofd zou zijn hem het hoofd af te slaan, omdat zij beide afstammelingen van Kepakisan en dus bloedverwanten waren. Oelaran deed het nu toch en nam het afgeslagen hoofd als trofee mee naar Bali terug. Tot den verderen buit behoorden o.a. de kostbare oorsieraden van den Djoeroe, die sindsdien tot de staatsiekleeding van den vorst van Gèlgèl behoorden. Het verminkte lijk van den Djoeroe bleef onverzorgd op het strand liggen, want de ksatrija's waren gesneuveld en de vrouwen waren naar alle kanten gevlucht. Ni Bas werd echter, voordat de Balineezen het verhinderen konden, in veiligheid gebracht naar Pasoeroehan en wel door haar halfbroer Bima Tjili (*masker 14*), wiens moeder van lagere afkomst was dan die van Ni Bas. Door deze expeditie, welker succes de

Balineezen voornamelijk als resultaat van Nirarta's priester vloek tegen den Djoeroe beschouwden — den vloek, dien hij opgelopen had door zijn gedrag jegens dezen heilige, toen deze nog in Blambangan verbleef ¹⁾ — kwam Blambangan tot aan Poeger onder de heerschappij van Batoe Rènggong. Voor Oelaran waren de gevolgen van zijn overtreding niet prettig; wel kreeg hij als belooning voor zijn overwinning een apanage, maar tot straf voor het onthoofden van den Djoeroe werd hij verbannen naar beoorden de bergen (Boelèlèng).

Van den binnenlandschen toestand was de belangrijkste gebeurtenis van Batoe Rènggong's regeering de vestiging van Nirarta op Bali. De vorst had niet dadelijk de wijding willen aannemen en er zelfs later, toen hij ertoe besloten had, de voorkeur aan gegeven den ouderen broeder van Nirarta, den eerwaarden Angsoka, door Nirarta's bemiddeling naar Bali te ontbieden om hem tot goeroe te nemen. Angsoka weigerde echter, omdat hij het voldoende achtte, dat Nirarta, dien hij bovendien als zijn meerdere in kennis beschouwde, op Bali was en meende, dat Nirarta de aangewezen persoon was om als goeroe te fungeeren. Batoe Rènggong nam toen de wijding aan van Nirarta, die hem de hoogste waarheden leerde, de wezenseenheid van goeroe en leerling, en vervolgens het niet-zijn daarvan.

Tengevolge van Batoe Rènggong's wijding kwam het rijk tot grooten voorspoed; aan dieven en aan armen werden levensmiddelen verschaft en zelfs strafte de vorst zijn ambtenaren, wanneer hij

nog zulke menschen in zijn gebied aantrof. Hij beschermde de kunst en bevorderde den godsdienstzin; hij hield van poëzie en schreef zelf ook gedichten. Hij bevorderde de deugdzaamheid der vrouwen en liet zijn eigen zoo gemalinen allen de wijding aannemen; wanneer hij een uitstapje ging maken liet hij in de plaatsen, waar hij doorheen zou komen, per edict bekend maken, dat schoone vrouwen en meisjes binnenshuis gehouden moesten worden om prikkeling van 's vorsten zinnen te vermijden. Van Nirarta leerde hij de magische vermogens, waardoor deze heilige zich onderscheidde. Zoo was zijn regeering, volgens de Pamantjangah, voor binnen- en buitenland, uit materieel en godsdienstig oogpunt beschouwd, een gloriëtijdvak.

Bekoeng van Gèlgèl.

Toen Batoe Rènggong stierf, had hij twee volwassen zoons, waarvan de oudste later den naam Bekoeng kreeg, omdat zijn huwelijk kinderloos gebleven was ²⁾, en de jongste Radèn Saganing heette ³⁾. De oudste zoon volgde zijn vader op, maar, nog te jong om zelf de regeering te aanvaarden, kwam hij onder voogdij van de vijf jongere broers van zijn vader (zie boven). Moeilikheden konden onder deze omstandigheden niet uitblijven: Anggoengan, op één na de jongste der ooms van den jeugdigen vorst, deed een greep naar den troon, die echter mislukte.

Volwassen geworden regeerde Bekoeng met zijn rijksbestuurder Manginté, een man met bijzondere teekenen van voortreffelijkheid, zooals gunstige lijnen in

1) Berg veronderstelt, dat deze Nirarta omstreeks 1550 van Java naar Bali zou zijn vertrokken. Nirarta was een zeer heilig brahmaan, die zich in Madjapahit, Daha (Kediri), Pasoeroehan en Blambangan heeft opgehouden. Een twist met den vorst van laatstgenoemd rijk, met wiens zuster hij getrouwd schijnt te zijn geweest, was aanleiding dat hij naar Bali vertrok, vergezeld van zijn vrouw en zeven kinderen. Toen de vorst van Gèlgèl van zijn aankomst bericht kreeg, zond hij zijn panoelisan Dawoeh Balé Agoeng (*masker* 10) naar hem toe om hem uit te noodigen naar Gèlgèl te komen. Het bezit van een toovermachtig brah-

maan was voor elken vorst een niet te onderschatten voordeel. De afgezant werd onmiddellijk een oprecht leerling van den heilige en beiden keerden na eenigen tijd hun schreden naar Gèlgèl; den koning ontmoetten zij echter onderweg te Padang (bij de Padang-baai), waar hij jaagde. Op hun gezamenlijke tocht naar Gèlgèl toonde Nirarta zijn toovermacht door de paarden veilig over een bandjir te brengen.

2) Bekoeng beteekent kinderloos.

3) Saganing of Seganing zal wel een plaatsnaam zijn. Het zou kunnen beteekenen „zuivere rijst”. Van Eck localiseert het in Blahbatoe.

de palm van zijn hand en het feit, dat er vuur uit zijn fontanel straalde. Hierdoor geïmponeerd liet Bekoeng een groot deel van de regeering aan zijn patih over, wat weer tot gevolg had, dat een nieuwe opstand uitbrak, ditmaal ernstiger dan de eerste. Ternauwernood ontkwam de kraton aan algeheele vernietiging; de koning werd gedwongen zijn residentie te verlaten en zich in Kapal te vestigen, een ten westen van Gèlgèl gelegen plaats.

Hierop volgde de mislukte expeditie onder Djelantik, gericht tegen Pasoeroehan. Djelantik's vader (*masker II*) had tijdens zijn leven een zonde begaan, waarvoor hij na zijn vrijwillige dood als bloedzuiger in een rivier boeten moest. De zoon vernam van zijn vader, toen deze aan hem verscheen, dat hij uit zijn ellende kon verlost worden indien hij, de zoon, op het slagveld zou sterven. Kortens tijd daarop belastte de koning hem met een expeditie tegen Pasoeroehan, welk bevel hij dan ook met vreugde aanvaardde. Met 20.000 man troepen en in het bezit van zijn kris Tanpa Kadang vertrok hij, na voorgoed afscheid genomen te hebben van zijn acht maanden zwangere vrouw en van zijn vorst. De troepen waren ruimschoots van alles voorzien, maar de voortekenen waren ongunstig. Reeds in Koeta was er, toen de troepen zich inscheepten, een schip gebroken; op zee geschiedde het, dat er een schrijfmesje over boord viel en rechtstandig, zichtbaar, in den bodem bleef steken — eveneens een ongunstig omen. Onderweg hadden zij met gebrek aan voedsel te kampen en moesten zij na een reis van drie dagen reeds landen; in een bosch bij Panaroekan kampeerden zij twee dagen, en werden toen vanuit Blambangan van levensmiddelen voorzien. Vervolgens werd de tocht naar Pasoeroehan voortgezet. Daar was men echter van de komst van den vijand op de hoogte en

waren de noodige maatregelen getroffen. In den hevigen strijd, die nu ontbrandde, en waarin de lieden van Pasoeroehan gesteund werden door hulp-troepen uit Mataram, leden de Balineezen een zware nederlaag. Djelantik sneuvelde; natuurverschijnselen kondigden aan, dat hij zijn doel, het delgen van de zondenschuld van zijn vader, bereikt had. De lieden van Pasoeroehan maakten van deze gelegenheid gebruik om zich te wreken over den smaad, die hun vroeger aangedaan was, toen Oelaran den Djoeroe van Blambangan onthoofd en diens oorsieraden buitgemaakt had. De overlevende Balineezen vluchtten naar de schepen en keerden naar Bali terug, om de tijding van Djelantik's dood en van hun eigen nederlaag aan Manginté en aan den koning mede te deelen. Groote verslagenheid heerschte er op Bali, daar in talrijke families dooden te betreuren waren. Djelantik's vrouw schonk kort na den dood van haar man het leven aan een zoon, die Ki Bogol genoemd werd, omdat zijn vader in den strijd, toen hij zag, dat de nederlaag onvermijdelijk was, de wapenen had neergelegd en, in wijsgeerige beschouwingen verdiept, den dood over zich had laten komen.¹⁾ Het knaapje werd door den vorst verzorgd en kreeg later den naam Djelantik Boengaja.

Nadat eerst de rijksbestuurder Manginté was gestorven, overleed ook de vorst en werd opgevolgd door zijn broeder Saganing.

Saganing van Gèlgèl.

Omtrent de regeering van Saganing weet de traditie niet veel te vertellen. Zij was rustig en voorspoedig en met uitzondering van een enkele poging tot opstand verliep zij op voor het land weldadige wijze. Anders zou dit echter worden onder zijn zoon Di Madé.

¹⁾ Bogol beteekent „ongewapend”.

Di Madé van Gèlgèl.

Voorzien van vijf hoofdgemalinnen, gezegend met negen zoons, getooid met kostelijke rijkssieraden, waaronder de oorsieraden van Blambangan en zes rijkskrissen uit Madjapahit, regeerde Di Madé als een verschijningsvorm van Darma, de rechtvaardige god van de wet. De acht goden waren in zijn lichaam vergaard; hij was geliefd bij zijn onderdanen, gevreesd door zijn vijanden en alle gespuis roeide hij uit.

Op een audiëntie, waarop de koning met zijn rijks grooten een bespreking had over een nieuwe expeditie tegen Pasoeroehan, welke door Tabanan, Brang Singa en Mambal geleid zou worden, verscheen onverwachts de bandésa van Noesa Penida; hij kwam klagen over den vorst van Noesa, Déwa Boengkoet (de bochel), die zijn onderdanen tyranniseerde, vertrouwende op zijn magische vermogens, welke hem onkwetsbaar maakten (*masker 18*). De bandésa riep de hulp in van den koning van Gèlgèl en bood hem Noesa aan voor het geval, dat deze Déwa Boengkoet zou kunnen dooden. Na het vertrek van den bandésa stelde de koning voor alle rijks grooten naar Noesa te zenden, doch Mambal adviseerde hem om, met het oog op den geringen afstand tusschen Gèlgèl en Noesa, eerst Djelantik alleen te belasten met de taak Déwa Boengkoet te overwinnen. Djelantik, die niet aanwezig was, werd ontboden en kreeg de opdracht om naar Noesa te gaan. De kris, die zijn vader bij Pasoeroehan ongeluk had gebracht (de Tanpa Kadang), mocht hij niet medenemen; de vorst gaf hem een van zijn eigen krissen mede, een in vroeger tijd door Ajam Woeroek aan zijn voorvader geschonken wapen, Tjataran Bangbang. Djelantik ging naar huis om afscheid te nemen van zijn vrouw, Goesti Ajoe Kalèr, doch deze stond erop hem te begeleiden en de kris van den god van den To Langkir

mede te nemen. Met 200 man gingen zij op weg. Zij gingen in Koesamba scheep en landden in Djoenggoet Batoe, van waar zij zich naar het paleis van den vorst van Noesa begaven.

Hoewel Déwa Boengkoet het doel van Djelantik's komst begreep, ontving hij hem gastvrij. Djelantik deelde hem mede opdracht van zijn vorst verkregen te hebben hem te bestrijden. Déwa Boengkoet wenschte eerst het gastmaal met hem te gebruiken; daarna was hij bereid tot het tweegevecht. De strijd bleef lang onbeslist, want beide partijen waren onkwetsbaar. Toen echter brak de kris, die Djelantik van den koning van Bali had meegekregen, in tweeën. Hij achtte nu den strijd beslist en bereidde zich, hoewel hij met het gebroken wapen doorvocht, voor op den dood, dien hij even moedig wilde ondergaan als destijds zijn vader. Zijn vrouw echter zeide hem de gebroken kris weg te werpen en de kris Pentjok Sahang, het wapen van den god van den To Langkir, te gebruiken. Nauwelijks had Déwa Boengkoet dit nieuwe wapen gezien, of hij wist, dat zijn einde nabij was. Hij zeide Djelantik, dat geen van de wapens uit Madjapahit hem zou hebben kunnen dooden, doch dat dit wapen, het geschenk van den god van den To Langkir, de slagrand van Wasoeki, hem zou doen terugkeeren tot het Niet. Inderdaad sneuvelde Déwa Boengkoet, zoodra Djelantik hem met de kris Pentjok Sahang aanviel. Natuurverschijnselen traden bij zijn verscheiden op. Ten slotte keerde Djelantik naar Gèlgèl terug. Onder den rijken buit bevonden zich een kleinood, geheeten Kawotan, en twee borden uit Kilap; 14.000 menschen van Noesa begeleidden hem om den koning van Gèlgèl hun onderdanigheid te gaan betuigen. Als belooning voor zijn prestatie wilde de koning Djelantik een krisgevest ten geschenke geven. Hij liet een van zijn mannen het door hem bedoelde krisgevest halen, doch deze bracht het

verkeerde mede, Mertijoe Djiwa ¹⁾). De vorst bracht hem zijn vergissing onder het oog en stuurde hem terug om nu het goede stuk te halen, doch weer bracht hij Mertijoe Djiwa mede. Toen ging de vorst zelf, maar ook hij kwam met Mertijoe Djiwa terug. Toen begreep hij, dat het de wil der goden was, dat Mertijoe Djiwa, die het leven was van de menschen van Madjapahit, het eigendom zou worden van Djelantik en hij schonk hem het gevent.

Het einde van Di Madé was minder passend voor den overwinnaar van den vorst van Noesa en van de Javanen, die in Koeta waren geland om de nederlaag van Pasoeroehan te wreken. Hij werd tengevolge van het optreden van zijn rijksbestuurder, Ngloerah Agoeng, genoodzaakt de kraton te verlaten en vestigde zich te Goelijang, waar hij kort daarop overleed (1651)."

III. De toelichtingen van I Goesti Gedé Lanang bij de maskers. ²⁾

1. „Danghjang Kepakisan, een pedanda siwa, ook genoemd Pandita Paramarta ³⁾,

1) Letterlijk „dood (en) leven”.

2) Deze toelichtingen worden woordelijk weergegeven, zooals zij uit het Balineesch in het Maleisch zijn vertaald. Dat daarbij vergissingen hebben plaats gehad is zeker; voorzover deze konden worden gecontroleerd werden zij verbeterd. Een voorbeeld van de slordige wijze van vertalen is dat *I Goesti Pinatih* enkele malen werd weergegeven met „*Satoe Goesti Patih*” ! Helaas beschikte ik niet over de Balineesche tekst. De vraag, welke bronnen den oud-Perbekel ten dienste stonden, kan niet met zekerheid worden beantwoord. De volgorde der maskers en andere voorwerpen is die, waarin zij uit de kist genomen worden.

3) Een paramārthapaṇḍita is een kluizenaar, die ascese verricht, niet ten behoeve van zijn verlossing, doch met het doel iets van de goden te verkrijgen. Een bekend voorbeeld is Arjoena, die ascese verrichtte teneinde van de goden heilige wapens voor den strijd tegen de Pendawa's te verkrijgen. Het is hier dus geen naam, doch een aanduiding van Kepakisan's ascese.

4) Uit de Pamantjangan weten wij dat de oud-Perbekel zich hier vergist. Kepakisan verkreeg tengevolge van zijn ascese een zoon (uit een rots geboren), aan wien hij een hemelnimf tot bruid gaf.

godsdiensleeraar van den rijksbestuurder Gadjah Mada te Madjapahit. Tengevolge van zijn volhardende ascese, die hij in zijn lusthof beoefende en waarbij hij Batara Soerja (de Zonnegod) vereerde, verwierf hij een hemelnimf tot vrouw. ⁴⁾ Hij kreeg daarop vier kinderen ⁵⁾, n.l. drie zoons en een dochter.

Deze vier buitengewone kinderen werden door den rijksbestuurder Gadjah Mada verzocht om koning te worden in de volgende plaatsen: de oudste te Belambangan, de tweede te Pasoeroehan, de derde in een onbekende plaats van van Bali, de vierde te Sampelangan op Bali, thans ressorteerend onder het district Gianjar. ⁶⁾

De aanstelling van al deze koningen was het werk van den rijksbestuurder Gadjah Mada."

2. „Ki Goesti rijksbestuurder Pinatih, de oudste rijksbestuurder van Madjapahit ⁷⁾, die Si Papak als pleegzoon aannam en met zijn dochter Ni Goesti Ajoe Bebed liet trouwen”.

3. „Sira Patih Mada, ook genoemd Empoe Mada ⁸⁾, rijksbestuurder van Madjapahit ten tijde van Seri Kala

5) Lees hier en in het vervolg: kleinkinderen.

6) Volgens de Pamantjangan werden de kleinzonen koningen van Blambangan, Pasoeroehan en Bali en werd de kleindochter naar Soembawa uitgehuwelijkt.

7) Het is mij niet gelukt de indentiteit van deze persoon met zekerheid vast te stellen. Pinatih was een apanage op Bali, waaraan vele figuren uit de geschiedenis van de Pamantjangan hun naam ontleenen. Geen van dezen was echter „patih jang tertoea di Madjapahit”, zooals de oud-Perbekel zegt. Moet hier onder „tertoea” verstaan worden „de alleroudste” — wat toch wel voor de hand ligt — dan zou kunnen bedoeld zijn de voorganger van Gadjah Mada. Dat zou dan volgens de Pararaton niemand anders dan Arja Tadah zijn geweest; zooals men weet is het niet zeker of dit ook inderdaad het geval was. Daar Pinatih in de Pamantjangan niet als naam voor een rijksbestuurder van Madjapahit voorkomt, geloof ik dat de oud-Perbekel zich ook hier heeft vergist en dat hij bedoelde te schrijven Arja Tadah, of, daar deze naam in de Pamantjangan niet voorkomt, een andere. In ieder geval verbiedt de uitdrukking „tertoea” ons te denken aan „de eerste” rijksbestuurder (Tambi).

8) Zooals bekend beteekent Empoe (Mpoe) hier nog niet „smid” doch, zooals in het Oud-Javaansch, zooveel als „Heer van . . .”

Gemet ¹⁾). Hij kwam, tezamen met Arja Damar, ten tijde van den koning van Béda Oeloe het eiland Bali onderwerpen. Zij onderwierpen het eiland Bali op geslepen wijze, door middel van een geheime list, die den ondergang van de Balineesche bevelhebbers tengevolge had, n.l. de rijksbestuurder van den koning van Béda Oeloe, geheeten Sira Kebowa-joera ²⁾, en de rijksbestuurder Pasoeng Righi werden gevat en te Tangkoelak, in het district Peliatan, gevangen gezet. ³⁾

De dood van den koning van Béda Oeloe was „moer alaboeh apwi” d.w.z. hij stortte zich in een gereedgemaakte vuurkuil, overeenkomstig zijn godsdienstige opvattingen.

Pasoeng Righi onderwierp zich aan den koning van Madjapahit en werd begenadigd en tot mantri demang ⁴⁾ van Sira Patih Gadjah Mada benoemd, alias onderpatih. Later werd rijksbestuurder Pasoeng Righi door den koning van Madjapahit tot voorvechter aangesteld en bestreed hij den koning van Sembawa, geheeten Dédéla Nata. De strijd eindigde met hun beider dood op het slagveld.”

3a. „Ten tijde van het koninkrijk Madjapahit had een brahmaan, genaamd Empoe Naga Roenting, omgang met de vrouw van het dorpshoofd van Mada, een plaats in Madjapahit. Tijdens die verhouding gebeurde het dat de vrouw van dat dorpshoofd zwanger werd. De dorpingen van Mada kwamen de toedracht te weten en ergerden zich aan het feit, dat een priester de Sesana, de geheiligde voorschriften, durfde te overtreden en een minnehandel durfde aangaan met de vrouw van een ander.

Daarom wilden de dorpingen van Mada hem vatten om hem voor den koning van Madjapahit te brengen. Maar hij ontkwam, daar hij voordien het gerucht had vernomen, dat de dorpingen hem vatten wilden. Toen vluchtte hij uit het dorp om zich te verbergen en op dien tocht werd hij vergezeld door zijn minnares, wier zwangerschap reeds ten einde liep.

Toen ze op hun tocht bij de Balé Agoeng van den dorpstempel van Mada waren gekomen, beviel zij, doch de moeder trok zich van het kind niets aan en liet het daar achter en volgde de richting, die Empoe Naga Roenting had genomen.

Men verhaalt verder dat het kind, dat door zijn moeder was achtergelaten, een jongen, door de dorpingen van Mada werd gevonden en aan het dorps-hoofd van Mada werd toevertrouwd om het te verzorgen. Toen het grooter geworden was kreeg het den naam Si Papak, omdat zijn vingers en teenen alle even lang waren; hij werd een koeherdertje. Si Papak werd zeer door de overige koeherdertjes geschat, daar hij met woord en daad een leiding gaf, die zij steeds volgden.

Het dorp Mada nu was zeer droog; er waren geen sawahs, doch alleen maar ladangs, want de dorpingen hadden nog nooit een stuwdam gemaakt. Toen begon Si Papak met hulp van enkele koeherdertjes een stuwdam te maken om het water op te stuwen en van de tegalans sawahs te maken. Door deze arbeid kregen verschillende tegalans water en werden tot sawahs en met rijst beplant.

Toen nu de dorpingen van den

1) Dat Gadjah Mada rijksbestuurder van Madjapahit zou geweest zijn onder de regeering van Seri Kala Gemet (= Djajanagara) is niet in overeenstemming met de feiten. Hij werd eerst in 1331 tot dat ambt geroepen, toen dus genoemde vorst reeds 3 jaren geleden was overleden. Trouwens, de verschillen tusschen de opgaven van de Pamantjangan en die der oorkonden zijn groot en vele.

2) In de Pamantjangan Kebo Waroeja geheeten, die daar sneuvelt.

3) In de Pamantjangan is laatstgenoemde niet een patih, doch de vorst van Béda Oeloe zelf.

4) Er staat: „angkatan Manteri, Demak Sira Patih Gadjah Mada, atau onder-Patih”. Gezien de talrijke vertaal- en overschrijffouten en het zinloze van deze woorden, veronderstel ik dat er moet staan „angkatan manteri demang Sira Patih enz.”.

arbeid van Si Papak hoorden, gingen zij ook stuwdammen maken totdat alle tegalans, die water konden krijgen, sawahs waren geworden, zoodat het dorp Mada een schitterende padi-oogst had. Si Papak werd door de dorpingen van Mada tot hun voorman gemaakt. Toen nu de dorpingen van Mada naar Madjapahit trokken om de tigasana (padi-zaad) aan den koning aan te bieden, ging Si Papak aan het hoofd en leidde de dorpingen, die padi droegen, begeleid door slagmuziek als teeken van hun vreugde. Toen zij te Madjapahit gekomen waren, hoorden de menschen deze zeer luidruchtige muziek en liepen naar buiten om naar de dorpingen te kijken, die de tigasana kwamen aanbieden; met veel misbaar schaarden zij zich langs den weg tot aan het koningshuis.

De koning van Madjapahit was zeer verbaasd toen hij dit alles zag, want reeds sinds vele jaren had dit dorp geen padi als tigasana opgebracht, daar er geen sawahs waren, doch slechts ladangs. Daarom beval de koning den rijksbestuurder (I Goesti Patih Pinatih) hen te ontvangen en uit te vinden, wie nu eigenlijk de voorman in dat dorp was.

De rijksbestuurder van Madjapahit volvoerde het vorstelijk bevel en nam oogenblikkelijk de gaven van de dorpingen aan. Toen hij de tigasana in ontvangst had genomen, ging hij met zichzelf te rade, want hij schaamde zich om aan die dorpingen om opheldering te vragen, aangezien zij niet vergezeld waren door hun hoofd, die kon vertellen wie voorman was in dat dorp.

Daarom zocht I Goesti Pinatih naar een list om te weten te komen, wie de voorman van dat dorp was. De dorpingen werden nu onthaald op eenige flesschen arak, maar zonder dat daar drinkschalen bij waren, en verder werd niets anders aangeboden dan eenige trossen pisang. Toch namen die dorpingen zeer verheugd dat geschenk aan,

want zij hadden grooten dorst en honger, maar door hun domheid en vrees wisten zij niet hoe zij die arak zouden kunnen drinken, daar er geen drinkschalen bij waren.

Toen de dorpingen de arak wilden drinken keken zij allen tersluiks en met het hoofd gebarend naar Si Papak, daarmede beduidende dat zij hem om raad vroegen, hoe zij met dat drinken aanmoesten. Si Papak merkte hun wenken op en nam snel een pisang om hen, daarmede gebarend, op de hoogte te stellen. Met zijn vinger wijzend duidde hij zijn bedoeling uit, dat zij één pisang in tweeën moesten snijden en den inhoud er voorzichtig uithalen, zoodat het den vorm kreeg van een drinkglasje. Op deze slimme wijze werden de dorpingen ingelicht en daarna dronken zij arak met dat drinkgerij van pisang-schillen en aten de vruchten.

Op deze wijze kreeg de rijksbestuurder van Madjapahit te weten dat de voorman in dat dorp Si Papak was en onmiddellijk werd het dorpshoofd van Mada vanwege den koning gevraagd om Si Papak in Madjapahit tewerk te stellen. Het dorpshoofd van Mada bood tenslotte Si Papak aan den koning van Madjapahit aan, waarop hem een plaats werd gewezen in de woning van I Goesti Pinatih, rijksbestuurder van Madjapahit.

Zoolang Si Papak in de woning van I Goesti Pinatih verbleef gaf hij duidelijke blijken van schrandereheid, zoodat bij I Goesti Pinatih het verlangen opkwam Si Papak tot zijn schoonzoon te maken door hem te doen trouwen met zijn schoone dochter, Ni Goesti Ajoe Bebed genaamd. Tenslotte deed hij zulks aan beiden weten.

Si Papak vernam dit bericht met groote bekommernis, want hij wist dat hij veel te leelijk was om met een schoone poetri te huwen. Dag en nacht zat hij op een eenzame plaats bedroefd te klagen en sprak daarbij gestadig weenend: „Ratoe Batarat!”.

Op zekeren avond hoorde Si Papak onder het weenen een stem, te weten de stem van Batara Brahma, die sprak: „Komaan, Papak, wees niet zoo bekommerd dat ge met Uw verloofde Ni Goesti Ajoe Bebed moet huwen. Ga direct naar een wajangvoorstelling kijken en wijs daar de figuur aan, wiens uiterlijk ge gaarne zelf hadt — wijs zulk een wajang-outerlijk aan!”

Toen Si Papak die stem hoorde stond hij dadelijk op en ging naar een Gamboeh-voorstelling kijken, die juist dien avond gegeven werd. ¹⁾ Midden onder dat wajang-spel dacht hij goed na en wenschte dat zijn uiterlijk zou zijn het uiterlijk van rijksbestuurder Lemboe Sora. Daarna beval de stem hem te vertrekken en hij ging naar huis en ging weer slapen.

Toen Si Papak den volgende morgen uit zijn slaap ontwaakte bemerkte I Goesti Pinatih dat zijn uiterlijk geheel verschillend was geworden en I Goesti Pinatih was verbaasd bij dat gezicht en dacht dat het een ander was. Op zijn vraag vertelde Si Papak toen de toedracht als boven verhaald.

I Goesti Pinatih dacht over de woorden van Si Papak na en begreep dat deze een bijzonder mensch was, in staat om het hart te winnen van den rijksbestuurder. Spoedig werd hij in den echt

verbonden met zijn dochter Ni Goesti Ajoe Bebed en bij dat huwelijk werd Si Papak een sentana njeboerin.” ²⁾

4. „Arja Damar, halfbroeder van den koning van Madjapahit (Seri Kala Gemet), onderwierp tezamen met Sira Patih Gadjah Mada het eiland Bali en werd later koning van Palémbang (Zuid Soematera).” ³⁾

5. „Seri Aja Moeroek, zoon van den koning van Koripan ⁴⁾; deze won bij gelegenheid van een bruidskeuze de eerste prinses van Madjapahit, een dochter van koning Seri Kala Gemet ⁵⁾, en werd vervolgens koning te Madjapahit onder den titel Dwita Nata, tezamen met Adji Wengker ⁶⁾. Hij was het, die de huidige Balineesche wetten invoerde, tezamen met den rijksbestuurder Gadjah Mada. ⁷⁾ Hij kreeg vijf kinderen, vier zoons en een dochter.

De kroonprins heette Seri Aja Moeroek van vaderszijde en Seri Semara Widjaja van moederszijde. Hij onderwierp Soenda te Boebat en ook Tjina.

De overige kinderen werden elders geplaatst, als volgt:

te Madoera (met de kris geheeten Keloempoeng Sedjoerang);

te Matjan Petak (Matjanpoetih);

op Bali;

op Sembawa.” (zie noot 8 op volg. blz.)

1) De Gamboeh vertoont verhalen uit de Malat, welk gedicht de geschiedenis van het koninkrijk Daha behandelt, overgaande in die van Singhasari en Madjapahit. De hieronder genoemde Lemboe Sora is een der helden uit den eersten tijd van laatstgenoemd rijk.

2) Dit interessante verhaal komt, voorzoover mij bekend, niet in de bekende literatuur voor. Ook de namen zooals Si Papak, Naga Roenting en I Goesti Ajoe Bebed zoekt men er te vergeefs. Naga Roenting doet denken aan het Ragaroenting van de Tantoe Pagelaran, doch dat is daar een vrouw.

3) Op de mogelijkheid, dat Arja Damar dezelfde zou zijn als Arja Mpoe Nala uit de historische bronnen, werd boven in een noot reeds gewezen. Volgens de Javaansche traditie was hij een zoon van den laatsten koning van Madjapahit bij een daemone; volgens de Balineesche traditie zou hij een volle jongere broer van den eersten koning van dat rijk zijn geweest.

4) Volgens de historische bronnen was de vader

van Ajam Woeroek een edelman, wiens herkomst niet wordt opgegeven, terwijl zijn moeder den titel Bhré Koripan droeg. Dit sluit natuurlijk niet uit, dat de vader inderdaad in Koripan thuishoorde en diens echtgenoot door haar huwelijk bedoelden titel verkreeg. Hij resideerde echter na zijn huwelijk in Singhasari.

5) Ten rechte; zuster van Seri Kala Gemet.

6) Dat de vader van Ajam Woeroek koning te Madjapahit zou geweest zijn, volgt niet uit de historische bronnen, die hem eerder als een prins-gemaal doen zien. Zijn echtgenoot was de koningin.

7) Uit de historische bronnen is niets bekend inzake de invoering op Bali van de huidige wetten tijdens of door Ajam Woeroek. De aanleiding tot deze opvatting zou men kunnen zoeken in de pogingen, onder dien vorst ondernomen, om zoowel op staatkundig als godsdienstig gebied orde op zaken te stellen. Hiervan spreekt tenminste de Nagarakertagama.

6. „Seri Adji Wengker, afstammeling van den koning van Gegelang, won de tweede prinses in de bruidskeuze te Madjapahit. Hij werd koning onder den titel Dwita Nata en kreeg een zoon, geheeten Seri Aja Toelar van vaderszijde, Semara Kedjantaka van moederszijde.” ¹⁾

7. „Seri Maharadja Kepakisan, zoon ²⁾ van Danghjang Kepakisan, werd koning van Bali met zetel te Sampelangan, tegenwoordig in het district Gianjar. Hij ontving de sieraden van een adipati ³⁾, de kris Si Gandja Dingkoel geheeten, en werd vereerd door alle Arja's, te weten :

Arja Kenoeroehan, Arja Kentjeng, Arja Belog, Arja Mangoeri ⁴⁾, Arja Koeta Waringin, Arja Wangbang, Arja Delantjang, Arja Pengalasan, Arja Wangbang kaping oentat, Arja Gadjah Para, Arja Tan Kober, Arja Tan Kaoer, Arja Tan Moendoer.” ⁵⁾

8. „Koning Ketoet Ngoelesir, zoon van den koning van Sampelangan, werd de eerste koning, die te Gèlgè zetelde. Ten tijde van koning Seri Aja Moeroek en Seri Adji Wengker (Dwita Nata) begaf hij zich naar Madjapahit om den koning te eeren en ontving toen als gunstbewijs een kris, bebeiteld met de nagapasa. ⁶⁾ Op weg van Madjapahit

naar huis toe en gekomen aan den Bengawan Tjanggoe, raakte die schenk-kris uit zijn scheede los en viel in het water. Hij stak echter de scheede naar de kris uit en deze keerde weer in de scheede terug zooals tevoren. Vanaf dat oogenblik werd daarom de kris genoemd Bengawan Tjanggoe.

Toen hij nog geen koning was had hij de dorpelingen van Pandak (Tabanan) een gunstbewijs gegeven, waardoor zij tot op heden sangiang of pengakan heeten.”

9. „De „Groote Rijksbestuurder” of I Goesti Petandakan, rijksbestuurder van het rijk van Gèlgèl, zetelend te Karang-
asem, was een zoon van Wali Oengaja Kepakisan.” ⁷⁾

10. „I Goesti Dawoeh Balé Agoeng Mengawin, die door koning Batoe Rèng-gong bevolen werd naar de Tamansari in het dorp Mas (district Peliatan) te gaan om den pedanda Anjang Nilarta te ontbieden, om voor den koning van Gèlgèl te verschijnen. Nadat hij te Mas voor den pedanda Anjang Nilarta was gekomen, vroeg hij zelf verlof zich in het huwelijk te mogen begeven. Eerst daarna keerde hij, gevolgd door pedanda Anjang Nilarta (Pedanda Wawoe Rawoeh), naar Gèlgèl terug, om voor den

8) Omtrent de broeders en zusters van Ajam Woeroek zijn wij door de historische bronnen slecht ingelicht. De Nagarakertagama spreekt van een zuster; de Pararaton noemt twee zusters en een halfbroer. Van volle broers wordt nergens gesproken. Daar nu ook de Pamantjangah niets over deze broers en zuster weet te vertellen, neem ik aan dat de oud-Perbekel zich hier heeft vergist. Hij moet daarbij, gezien de verstrekte details, wel aan een ander gezin gedacht hebben. Dat Ajam Woeroek China zou hebben onderworpen, is onjuist; is Kertaradjasa bedoeld? Soenda en Tjina zijn natuurlijk de vorsten (legers) van S. en Tj.

1) Dit is de echtgenoot van de tweede zuster van Seri Kala Gemet, tante van Ajam Woeroek, welke in de Pararaton Bhèrè Daha (= Gegelang) heet. Hier dus weder dezelfde verwisseling als bij Ajam Woeroek's vader plaats had, met dit verschil echter, dat 's vorsten titel tenminste correct is. In de historische bronnen blijkt Ajam Woeroek's oom inderdaad vorst van van Wengker (Ponorogo) te zijn. Dat hij echter een zoon, Arja Toelar, had, blijkt daar niet.

2) Lees: kleinzoon (zie boven).

3) Deze mededeeling is in zooverre interessant, dat daaruit de juiste verhouding kan blijken van moederdynastie op Java tot dochter-dynastie op Bali. Men stelle zich deze verhouding op grond van de mededeeling dus ongeveer voor als die tusschen den Soesoehoenan en den Mangkoenagoro te Soerakarta in de 18e eeuw.

4) Dit is het huidige Mengwi in Tabanan; de naam komt reeds zeer veel vroeger als titel op Oud-Javaansche oorkonden voor, evenals Kanoeroehan.

5) De laatste drie zijn eigenlijk geen Arja's, doch wésja's.

6) Nagapasa (nāgapāṣa) is eigenlijk een godenattribuut in den vorm van een tot strik (pāṣa) gemaakte slang (nāga). Later werd dit godenwapen, zooals zoo-
vele andere, als een kris of zwaard opgevat, zoodat de oorspronkelijke beteekenis van het woord verloren ging. Men verstond er zelfs wel een bepaald soort naga onder.

7) Deze Wali Oengaja Kepakisan is nergens te vinden. Bedoeld is waarschijnlijk: wajahan Njoeh Aja, de oudste zoon van Njoeh Aja. Dit klopt tenminste met de Pamantjangah (Njoeh Aja was een afstammeling van Kepakisan).

koning te verschijnen, doch hij trof dezen op de jacht te Padang (aan de kust van Keloengkoeng).”¹⁾

11. „I Goesti Pengalasan Pesimpangan (Djelantik), die, als straf voor het bedrijven van gamija, zich de penis afsneed en zich volgens zijn godsdienstige opvattingen in een vuurkuil wierp. Hij werd tenslotte herboren als een bloedzuiger in de rivier Jeh Oenda (Keloengkoeng).”²⁾

Later werd hij uit dit lijden verlost door zijn zoon, die I Goesti Made Ngoe-rah Tengah heette en die op de wijze ngerana jadjnja stierf, oftewel temidden van den strijd op het slagveld te Pasoeroehan (Java) de soenija maharata vereerde.”³⁾

12. „Sira Patih Oelaran (Arja Gadjah Para), die door koning Batoe Rènggong, de koning van Gèlgèl, werd uitgezonden om koning Djoeroe van Belangbangan te bestrijden. Hij stelde zich aan het hoofd van 1600 soldaten om koning Djoeroe te vatten en voor den koning van Gèlgèl (Batoe Rènggong) te brengen.

Het gebeurde in den strijd, dat Patih Oelaran zooveel verwondingen opliep in zijn gelaat⁴⁾, dat zijn gezichtsvermogen werd belemmerd. Hierdoor werd hij zoo vertoornd, dat hij het bevel van zijn koning vergat en koning Djoeroe den nek doorhakte en diens hoofd voor den koning van Gèlgèl bracht.

Toen de koning van Gèlgèl Patih

Oelaran zoo zag aankomen, werd hij uitermate vertoornd en beval dat deze niet meer binnen het rijk Bali mocht vertoeven en verbande hem onmiddellijk naar de streek ten noorden van de bergen in Petemon (Boelèlèng), waar hij zoo stuks sawah-gronden kreeg als belooning voor het verslaan van den vijand.”

13. „Koning Djoeroe was de zeer hardvochtige koning van Belangbangan die de bezittingen van Anjang Nilarta had geroofd en hem daarop met zijn zoons en dochters van Belangbangan naar Bali verdreef. De laatsten gingen per leuke prauw, doch Anjang Nilarta stak de zee op een waloeh pahit⁵⁾ over. Te Poerantjak in Djemberana ging men aan land, het eerst kwamen zij bij het dorp Gading Wani. Daarna zetten zij zich neer in de Tamansari te Mas, district Peliatan.

Later werd het hoofd van koning Djoeroe door Sira Patih Oelaran in den strijd afgehakt en werd dat hoofd voor den koning te Gèlgèl gebracht.”

14. „Sira Bima Tjili, zoon van den slechten koning van Belangbangan, deed de verloving van den koning van Gèlgèl (Batoe Rènggong) met de prinses van Belangbangan, geheeten Ni Déwa Ajoe Bas, afmaken door gebruik te maken van een schilderes, die naar Bali werd gezonden om een onwaarachtig portret van koning Batoe Rènggong te

1) De naam van den heilige luidt in de Pamantjangah geregeld Nirārtha, terwijl de afgezant van Gèlgèl's koning slechts Dawoeh Balé Agoeng heet. De toevoeging Mengawin komt daar niet voor en kan het gevolg zijn van een misvatting. De Maleische vertaler zegt namelijk dat hij (Dawoeh Balé Agoeng) voor Nilarta treedt „memohonkan dirinja oentoe mebiséka” en voegt daaraan tusschen haakjes toe (mengawin). De bedoeling was echter dat hij de biséka, de wijding, zou ontvangen en niet dat hij zou huwen. Zie voor de geschiedenis van Nilarta boven, in de noot bij de verovering van Blambangan in het overzicht van de historische traditie.

2) Dit is Djelantik II, zoon van den eersten Djelantik, Pangéran Paninggoengan. Over bijzonderheden inzake het geslacht der Djelantiks licht de Babad Blabatoeh ons uitvoerig in. Gamija is het bedrijven van overspel met iemand van een hogere kaste of

bloedschande. Volgens de babad bij Spies — De Zoete, (Dance and Drama in Bali, blz. 302) was hier sprake van moeder-incest.

3) Het kerana jadjnja (kāraṇajajña) is een bepaalde dood op het slagveld, terwijl onder soenja maharata (çūnyamahāratha) een rituele handeling wordt verstaan, waarbij men op het slagveld tegen een opdringenden overmachten vijand blijft stand houden.

4) Deze verwondingen zijn op het masker te zien.

5) In de Pamantjangah wordt gesproken van een waloeh kélé. Een waloeh is een pompoen, kalebas; pahit beteekent „bitter” terwijl kélé zooveel als een kleine bamboekoker beteekent. Berg gist dat een uitgeholde kalebas wordt bedoeld. De waloeh pahit (langenaria vulgaris) is oneetbaar en dient tot het maken van waterkruiken, die speciaal door geestelijken worden gebezigd. Er zal dus wel bedoeld zijn dat Nilarta zich op zijn waterkruik zette en zoo overvoer.

maken, dat naar de prinses (Ni Déwa Ajoe Bas) werd gestuurd.

Tenslotte toonde de schilderes een schildering op papier, dat door de prinses gehouden werd voor het portret van den koning van Bali: gebocheld, kaalhoofdig, groote romp, gedrongen gestalte, als hij urineerde zag men dat hij een groot scrotum en een kleine penis had. Toen de prinses dat zag schrok zij en verbrak de verloving."

15. „I Déwa Taroe kan, de krankzinnige broeder van koning Ketoet Ngoelesir, koning van Gèlgèl, die zijn volle zuster den bijslaap liet uitoefenen met zijn paard." ¹⁾

16. „I Déwa Sampelangan, een zich als vrouw gedragende man ²⁾, volle broeder van den koning van Gèlgèl."

17. „I Goesti Abijan Toeboeh, die de rijkssieraden van het koninkrijk Sampelangan bewaarde nadat Seri Maharadja Sampelangan was overleden; daarna verhief hij I Déwa Ketoet Ngoelesir tot eerste koning van Gèlgèl."

18. „Koning Boengkoet of koning van Noesa Penida, die door I Goesti Ngoerah Djelantik Bogol ³⁾ verslagen werd in den strijd darmajoeda ⁴⁾ met de kris I Pentjok Sahang. Zijn bezittingen waren: 2 gouden hoofdeksels, 40 gouden ringen met robijnen, 10 gouden bokors, 2 groote beschilderde schotels, 1 gouden sirihstel, met robijnen bezet; dit alles

1) In de Pamantjangah heet hij Toeroekan. Berg zegt, dat de dochter van Kepakisan aan een paard was uitgehuwelijkt. Men denkt bij beide lezingen aan de ceremonie van het açwamedha, het paardenoffer der Hindoe's, waarbij de koningin gedurende een nacht onder een doek met het te offeren paard slapen moest. Ook bestaat misschien verband met de op sierstukken van de poort van de poera Gadoeh te Blahbatoe voorkomende afbeeldingen van een ruiter op een bronstige hengst, waaronder een ontkleede vrouw ligt uitgestrekt (zie Moojen, Bali, plaat CLXXXVIII). Misschien bevat deze voorstelling een toespeling op de merkwaardige handelwijze van I Déwa Taroe kan, wat voor de dateering van dit bouwwerk van belang kan zijn. Men

werd aan den koning van Gèlgèl aangeboden.

De koning van Gèlgèl schonk aan I Goesti Djelantik Bogol een krishandvat, geheeten I Mertijoe Djiwa, om als handvat te dienen voor de kris I Pentjok Sahang."

19. „Semar, de grappenmaker, die bij de wajang het spel opent of als oudste van de kraton fungeert."

20. „Idem, idem. Op Bali is hij de voorvader der Paseks."

21. „Penasar (bediende)."

22. „Penis van I Goesti Pengalasan Pesimpangan (Djelantik), die zichzelf strafte, zijn penis afsneed en zich in een vuurkuil wierp als zoenoffer voor zijn overtreding „gemija." ⁵⁾

23. „Stuk vel van een zwarten aap, om den Penasar mee te tooien".

24. „Zweepje, verbonden aan de geschiedenis van koning Batoe Rènggong's terugkeer van Padang naar Gèlgèl tezamen met Anjang Nilarta, gezeten in een karos, rijdend door het water van de rivier Oenda, die door een bandjir buiten haar oever was getreden en den weg bespoelde. Door de magische kracht van Anjang Nilarta deelde het water zich in tweeën, links en rechts van den weg, toen hij er drie keer met het zweepje op sloeg. Daarna konden zij behouden naar de poeri van Gèlgèl voortgaan."

dient deze mij toenmaals nog niet bekende mogelijkheid in de gedachten te houden bij de lezing van Bijdragen tot de Taal-, Land- en Volkenkunde enz., deel 85 (1929), blz. 507 vlgg.

2) In de tekst staat „kedi", wat zoowel een man aanduidt, die zich als een vrouw gedraagt (onverschillig of hij een werkelijke hermaphrodit is), als een vrouw, die nimmer de maandstonden krijgt. Het gaat dus in principe om een onmannelijke man of een onvrouwelijke vrouw.

3) Dit is Djelantik IV.

4) Darmajoeda is iets dergelijks als het boven voorkomende kerana jadjnja en soenja maharata.

5) Lees: gamija.

„Adapoen tentang tjeritanja topèng-topèng diatas semoeanja disingkatkan,

sebab lebih djaoeh soedah masoek dalam babad-babad.

Blahbatoeh, 22 Maart 1938.
Diperboeat oleh :
I Goesti Gedé Lanang,
ex-Perbikel Blahbatoeh.”

NASCHRIFT.

Gaarne maak ik van de gelegenheid gebruik om een naschrift toe te voegen aan het bovenstaande artikel van den heer Noosten over de topèngs van de Poera Panataran Topèng te Blahbatoe.

Het toeval wil namelijk, dat ik eveneens over enkele gegevens inzake de identiteit van de bedoelde maskers beschik, gegevens welke ik niet heb gepubliceerd, aangezien ze daartoe te onvolledig waren en er geen middel tot contrôle gevonden kon worden. Dat middel wordt echter thans door het artikel van den heer Noosten verschaft; het resultaat dezer contrôle zal tevens duidelijk maken, dat bedoelde volledigheid niet te verkrijgen is.

Eerst echter een paar opmerkingen over de herkomst van mijn gegevens.

Toen ik in 1930 de topèngs te Blahbatoe door bemiddeling van den Poenggawa te zien kreeg, stelde ik den pemangkoe de vraag bij welk verhaal zij behoorden. Ik kreeg ten antwoord, dat dit niet nauwkeurig bekend was. De Poenggawa vertelde mij voorts, dat de pemangkoe elk jaar met de maskers danste en dat hij zich verder nog flauw herinnerde, dat het verhaal iets met Gadjah Mada en Ajam Woeroek te maken had, in ieder geval op Madjapahit betrekking had.

Nadat enkele groeps-foto's van de maskers waren genomen vertrok ik met de belofte van nauwkeuriger gegevens, die mij echter niet bereikten.

Toen de heer Noosten mij eenige jaren geleden om nadere inlichtingen

inzake de maskers verzocht, deed zich onverwacht een gelegenheid voor om alsnog te trachten deze op Bali in te winnen.

De heer Mc Phee bood namelijk aan de eerste de beste gelegenheid, waarop met de maskers zou worden gedanst, te gaan bijwonen, de foto's te toonen en te trachten in loco een identificatie der maskers te verkrijgen. Gelukkig was het mij niet bekend, dat de heer Noosten reeds toen over inlichtingen beschikte, anders zouden mijn pogingen achterwege gebleven zijn.

De heer Mc Phee heeft braaf woord gehouden; drie maanden later was ik weder in het bezit van de foto's waarop thans door den Anak Agoeng van Blahbatoe de namen der maskers waren geschreven. Intusschen volgde een buitenlandsch verlof en was ik niet meer in de gelegenheid bedoelde gegevens — die mij overigens te onvolledig toeschenen — aan den heer Noosten ter hand te stellen. Misschien is dit zelfs wel goed geweest, want allicht had hij zich door de kennelijke tegenstrijdigheid tusschen deze opgaven en zijn gegevens laten afschrikken en zijn artikel in de pen gehouden, wat zeer te betreuren zou geweest zijn.

Wat de heer Mc Phee mij bij de foto's schreef was het volgende :

„Here are the photos returned at last, very grubby, I 'm sorry to say, but the Agoeng of Blahbatoeh took a long while to get round doing this. He was very disapproving because the masks had been photographed willy-nilly, with no thought for their harmonious or

proper association. He wants me to photograph them again. I asked the pemangkoe, who danced that day, what story he performed or who the masks represent, and he said: „Oh, I don't know any of those stories; I just put them on and dance a bit.” But the Agoeng possesses a lontar of some 85 leaves, known as the Bantjanganh (babad?), which is not in the Kirtya ¹⁾, and in which all the characters of these

masks appear, named and described. It seems to be a sourcebook for even the Babad Bla-Batoeh. The characters are all from Gelgel.”

En de namen der maskers waren de volgende (links de namen, opgegeven door den Anak Agoeng, gerangschikt in de door dezen gewenschte volgorde; rechts die van I Goesti Gedé Lanang met de cijfers van de volgorde van den pemangkoe tusschen haakjes):

- a. Dalem Batoe Rènggong
- b. Dalem Seganing
- c. Dalem Di Madé
- d. Dalem Djoeroe (Pasoeroehan) ²⁾
- e. I Déwa Anggoengan (Kloengkoeng) ³⁾
- f. Dalem Kembar (ring Goenoeng Agoeng, Ratoe Bali) ⁴⁾
- g. Dalem Kembar
- h. Dalem Djanggoes ⁵⁾
- i. *Dalem Boengkoet (Noesa)*
- j. I Goesti Ngoerah Daoeh ⁶⁾
- k. I Goesti Ngoerah Pandé ⁷⁾
- l. I Goesti Agoeng Nginté ⁸⁾
- m. I Goesti Ngoerah Djelantik (Blahbatoe) ⁹⁾
- n. I Goesti Ngoerah Mambal ¹⁰⁾
- o. I Goesti Ngoerah Sideman ¹¹⁾
- p. I Goesti Pinatih ¹²⁾
- q. I Goesti Ngoerah Telabah ¹³⁾

- Seri Aja Moeroek (5)
- Dalem Ketoet Ngoelesir (8)
- Seri Maharadja Kepakistan (7)
- I Goesti Dawoeh Balé Agoeng (10)
- Dalem Djoeroe (Blambangan) (13)
- Semar (19)

- Semar (20)
- I Déwa Taroekean (15)
- Dalem Boengkoet (Noesa)* (18)
- Danghjang Kepakistan (1)
- Sira Bima Tjili (14)
- Seri Adji Wengker (6)
- I Goesti Petandakan (9)

- Ki Goesti Patih Pinatih (2)
- I Goesti Pengalasan Pesimpangan (11)
- Arja Damar (4)
- I Déwa Sampelangan (16)

1) Bedoeld is de Kirtija Lieftrinck-Van der Tuuk te Singaradja, die een bibliotheek van Balische lontars aanlegt en onderhoudt.

2) Dit moet zijn Blambangan. Dezelfde vergissing in de babad bij Spies-De Zoete, Dance and Drama in Bali, blz. 303.

3) De toevoeging Kloengkoeng is onjuist. I Déwa Anggoengan was een der zes zoons van Dalem Ketoet Ngoelesir en dus een jongere broeder van Batoe Rènggong. Hij ambiëerde het koningschap en zette een samenzwering tegen den minderjarigen Bekoeng op touw. De opstand mislukte. Zie Berg, dissertatie, blz. 145.

4) Dit masker en het volgende zijn in de lijst-Noosten maskers van Semar. Wie met Dalem Kembar bedoeld zijn is niet duidelijk. Men denkt onwillekeurig aan de tweeling-vorsten Masoela-Masoeli, doch dit waren een man en een vrouw (een zgn. manak salah of tweeling, bestaande uit een jongen en een meisje), terwijl kembar op een mannelijke of vrouwelijke tweeling slaat. Daarenboven behooren zij niet tot de geschiedenis van Samprangan-Gelgel. De toevoeging „ring Goenoeng Agoeng” doet echter vermoeden, dat

men toch aan genoemde tweelingen heeft gedacht, daar zij uit het lijk van Maja Danawa op de hellingen van dien berg zouden zijn ontstaan. Zie Covarrubias, Bali, blz. 37 note.

5) Ik heb dezen naam nergens kunnen vinden.

6) Dit is I Goesti Dawoeh Balé Agoeng, de leerling van Nirarta.

7) Dit is de zoon en opvolger van I Goesti Dawoeh Balé Agoeng, die bij den opstand onder Bekoeng betrokken was, doch zich tijdig had teruggetrokken, zoodat hij later gratie verkreeg. Op zijn credit staat een geslaagde expeditie tegen Soembawa en een aanval op Toeban (Bali). Zie Berg, diss., blz. 147.

8) Dit is de rijksbestuurder Manginté, waarover in het overzicht bij de regeering van Bekoeng gesproken wordt.

9) Welke Djelantik dit is, is niet duidelijk, daar elke nadere aanduiding ontbreekt. De toevoeging „Blahbatoe” zou kunnen beteekenen, dat de eerste Djelantik bedoeld is, die zich daar vestigde, wat dan Djelantik IX zou zijn (Berg, Babad Bla-batuh, blz. XXIV vlg.). Dit zou ons echter wel wat ver buiten de geschiedenis der overige maskers brengen.

- r. *I Goesti Oelaran*
- s. *I Goesti Mada*
- t. *Pandé Tjapoeng* ¹⁾
- u. *Boedak*

- Sira Patih Oelaran* (12)
- Sira Patih Mada* (3)
- I Goesti Abijan Toeboeh* (17)
- Penasar* (21)

Alvorens ons met deze lijst bezig te houden, enkele opmerkingen naar aanleiding van het schrijven van den heer Mc Phee.

In de eerste plaats blijkt daaruit, dat de volgorde, welke de pemangkoe de juiste acht en volgens welke de groepsfoto's waren genomen, niet klopt met die van den Anak Agoeng. Dit feit is opmerkelijk en belangrijk.

Vergelijken wij namelijk de twee volgorden, dan blijkt die van den pemangkoe rekening te houden met de historische opeenvolging der personen, terwijl die van den Anak Agoeng onder meer rekening houdt met hun rang, in zekeren zin hierarchisch zou genoemd kunnen worden.

Van den Anak Agoeng, die in het bezit is van een desbetreffende lontar en een geletterd man moet worden genoemd, kan ons een zelfstandige en critische rangschikking niet verbazen. Wij moeten ons echter aan den anderen kant realiseeren, dat de pemangkoe herhaaldelijk te kennen heeft gegeven de maskers niet te kennen en er een kans bestaat dat, als hij een bepaalde volgorde in acht neemt, dit een van oudsher overgeleverde kan zijn, die rekening houdt met de oorspronkelijke benaming der maskers. Wat weer voor de beoordeling der identificatie van belang kan zijn.

Voorts blijkt uit het aangehaalde schrijven, dat de maskers nog steeds worden „bespeeld”, zij het dan ook, dat dit blijkbaar een zinloze vertooning is geworden, daar de bespeler (pemangkoe) beweert de personen niet te kennen. Het is dus juist, dat de maskers oorspronkelijk een topèng padjegan — een door één man gedanst topèng-spel — hebben gevormd.

Tenslotte wijst het gebruik van het woord bantjangah op een babad-achtig werk, waaruit de Anak Agoeng zijn kennis putte, een werk van de soort als Spies en De Zoete in hun boek hebben geciteerd en waarvan zij een uittreksel geven. ²⁾

En nu de beide lijsten.

Vergelijking van de door den oud-Perbekel I Goesti Gedé Lanang opgegeven namen met die, welke afkomstig zijn van den Anak Agoeng brengt ons tot de ontstellende ontdekking, dat van de 21 namen er slechts 4 overeenstemmen, waarvan één dan nog die van een bediende is! Dit verschil lijkt op het eerste gezicht zóó groot, dat de lezer de neiging zal voelen opkomen het op te geven en elke poging tot identificatie voor volslagen zinloos te houden. Toch zou dit zeker niet juist zijn.

In de eerste plaats moet ik namelijk opmerken, dat de vier maskers, welker

10) Mambal was een onechte zoon van Seganing, verwekt bij de vrouw van Manginté's tweeden zoon. Hij is medeaanvoerder van een expeditie tegen Pasoe-roehan, die Di Madé had voorgenomen, toen plotseling de expeditie naar Noesa noodig bleek. Zie Berg, Babad Bla-batuh, blz. XI, en diss., blz. 157.

11) Rijksgroote te Gèlgèl, die deel had in de onordelijkheden na den dood van Di Madé. Zie Berg, diss., blz. 160 vlg.

12) Onbekend welke persoon van dien naam bedoeld wordt.

13) Telabah was een rijksgroote van Gèlgèl die eens de vrouw van een onderhoorige van Pandé had verleid en haar trouw bleef, niettegenstaande zij na den dood van haar man eigendom van Pandé was geworden.

Voorts had Telabah een minnehandel met de gemalin van Bekoeng. Hij werd tengevolge van een hofintrige door een zekeren Tjapoeng (zie beneden) gedood. Zie Berg, diss., blz. 148 vlg.; Babad, blz. XIV.

1) Deze naam is waarschijnlijk een combinatie van den bovengenoemden Pandé en van diens vazal Tjapoeng, die hem de behulpzame hand bood bij het uit den weg ruimen van Telabah. Zie boven.

2) Zie de opmerkingen van Berg inzake bantjangah en pamantjangah in zijn dissertatie op blz. 13 vlg. en Spies-De Zoete o.c., blz. 294 vlgg. De door laatstgenoemde schrijvers bedoelde babad is kennelijk door elkaar geraakt (losse bladen verwisseld), waardoor de historische volgorde der feiten op vele punten verloren ging.

identificatie bij beide bronnen onderling overeenstemt, alle vier zeer uitgesproken trekken en bijzondere kenmerken bezitten.

Het afneembare kin-en-neusstuk van Gadjah Mada ¹⁾, de zware gelaatswonden en het blind-geslagen oog van Oelaran en de eigenaardige hoofdvorm van Dalem Boengkoet zijn kenmerken, welke men zoo spoedig niet vergeet, ook al verloor men de herinnering aan de namen der overige maskers. Ook op Java kwam het voor, dat figuren uit het Hindoeïsme in den Mohammedaanschen tijd onder hun oorspronkelijken naam bleven voortbestaan, mits zij dergelijke treffende kenmerken hadden; Batara Gana (Gaṇeṣa) is hiervan een goed voorbeeld.

Voegen wij hierbij nog het derde oog van Gadjah Mada (dat wel op zijn bovennatuurlijke afkomst zal slaan ²⁾) en dat van Boengkoet (dat met diens geweldige magische vermogens verband moet houden ³⁾), bedenken wij voorts, dat de Pamantjangah-schrijver mededeelt, dat de episode van Oelaran in een topèng-spel placht te worden opgevoerd ⁴⁾, en dat de Baliërs zeker de omtrent Boengkoet vertelde erotische uitspattingen niet licht zullen vergeten hebben, dan geloof ik dat wij wel mogen aannemen, dat althans deze drie maskers inderdaad aan de vergetelheid kunnen zijn ontsnapt en dat de overeenstemming hunner identificatie niet aan het toeval behoeft te worden toegeschreven.

Hoe staat het echter met de overige maskers? Zijn de verschillen in hun identificatie misschien eveneens te verklaren?

Om hierover iets naders op te merken

1) Ik moet er de aandacht op vestigen, dat dit afneembare stuk, maar vooral wat eronder verborgen is, niet zuiver met het verhaal van Si Papak klopt. Daar wordt gesproken van een *leelijk* gezicht, terwijl wij hier met een *verminkt* gelaat te doen hebben. De kleur van het afgevlakte gedeelte is namelijk bloedrood, waartegen de witte tanden ziekelijk afsteken. Men denkt dan ook eerder aan een ziekte of een verminking in den trant van die van Kubilai Khan's gezant, die door Kertanagara met verminkt gelaat naar China werd teruggezonden.

moet ik eerst den lezer enkele meer principieele zaken uit wajang en topèng in de herinnering roepen.

Zooals men weet heeft de Baliër, evenals de Javaan, zijn geijkte uitdrukking van karaktertypen, waarbij twee hoofdcategoriën op den voorgrond treden. Wat de Javaan aloes noemt, duidt de Baliër met manis aan, en wat de eerste kasar of gagah heet, is bij den laatste keras. De overeenkomstige gelaatsvormen zijn in principe bij Javanen en Baliërs dezelfde; spleetvormige oogen — onderlijn recht, bovenlijn gebogen — wijzen op een manis karakter, terwijl kogelronde oogen op een keras karakter duiden. Hetzelfde geldt voor neus en mond, waarbij fijne en grove vormen respectievelijk een fijn en een grof karakter aangeven.

Tevens zal men zich herinneren, dat het zoowel op Java als op Bali mogelijk is om verschillende helden, welke echter alle een manis karakter bezitten en niet door sprekende uiterlijke lichaamskenmerken van elkaar zijn onderscheiden, met maskers van één type, ja, met dezelfde maskers te spelen. Hetzelfde geldt natuurlijk voor de helden met een keras karakter.

Houden wij bovenstaande feiten in het oog, dan krijgen wij bij een beschouwing van de beide lijsten en de daarop voorkomende namen den indruk, dat men in den loop der tijden de oorspronkelijke namen van een viertal maskers dank zij hun sprekende kenmerken heeft behouden, doch de overige maskers, wetende dat het geheele stel op een bepaalde periode van de Balische geschiedenis betrekking had, naar willekeur heeft gebruikt om er de helden met

2) Gadjah Mada geldt op Bali als incarnatie van Wisnoe. Zie Berg, diss., blz. 87.

3) Van hem wordt verhaald, dat hij de vrouwen van al zijn onderdanen placht te bezitten, nadat hij hun echtgenooten in stukjes gehakt en naar de vier windstreken had verstrooid. Daarna bracht hij hen door zijn tooverkracht weder in het leven. Zie Spies-De Zoete, o.c., blz. 301.

4) Zie Berg, diss., blz. 141 noot 1.

een daarmede overeenstemmend karakter-type mede uit te beelden.

Zoo zien wij de volgende helden onderling verwisseld: Seri Maharadja Kepakisan en Dalem Di Madé, Ajam Woeroek en Dalem Batoe Rènggong, Dalem Ketoet en Dalem Seganing, alles helden van het manis-type. Op gelijke wijze worden verwisseld de opstandeling Anggoengan en Dalem Djoeroe, de listige moordenaar Pandé en Bima Tjili, enzoo voort. Het is waar, dat er enkele onder zijn, waarvan de verwisseling minder vanzelfsprekend lijkt, doch dat kan evengoed aan onze gebrekkige kennis hunner faits et gestes als aan het Balisch geheugen liggen.

Houden wij met een en ander voldoende rekening, dan komen wij tot de volgende conclusies:

1. blijkens de door beide bronnen gelijk geïdentificeerde en van typische kenmerken voorziene maskers van Gadjah Mada, Oelaran en Boengkoet, zal het maskerspel in ieder geval betrekking gehad hebben op het ontstaan en de geschiedenis van de Huizen te Samprangan en Gèlgèl tot ± 1650 (dood van Dalem Di Madé);

2. de niet onder 1 met name aangeduide maskers zullen oorspronkelijk eveneens voor bepaalde figuren uit bedoelde geschiedenis hebben gediend, doch zullen, toen hun juiste benaming in het vergeetboek geraakte, in overeenstemming met het door hen uitgedrukte karakter, voor diverse helden van gelijk karaktertype uit die geschiedenis gebruikt zijn;

3. omtrent den tekst, welke oorspronkelijk voor bovenbedoeld masker-spel is geschreven, bestaat onzekerheid. Indien de identificatie van het Boengkoet-masker juist is - zooals sub 1 wordt aangenomen — dan kan het niet de Kidoeng Pamantjangah geweest zijn, waarin genoemde figuur namelijk niet voorkomt. Er zijn echter vele paman-tjangahs geweest. Gezien de plaats,

waar de maskers sinds menschenheugenis worden bewaard en waar zelfs een afzonderlijke poera voor hen is gesticht, die zelf ook al oud moet zijn, is de kans groot, dat de bron een op Blahbatoe betrekking hebbend geschrift was. Het voorkomen van een masker van Gadjah Mada maakt het echter onwaarschijnlijk, dat dit de door Berg uitgegeven Babad-Blabatoeh was. De lontar van den Anak Agoeng bevat misschien de oplossing.

Thans nog enkele opmerkingen inzake stijl en waarschijnlijkten ouderdom.

Met de door den heer Noosten in zijn artikel vermelde conclusie, dat de maskers in ieder geval jonger zijn dan ± 1650 , waarschijnlijk eerst in de 18e eeuw vervaardigd werden, kan ik mij zeer wel vereenigen. Onverklaard blijft dan echter nog het feit, dat de maskers door alle Baliërs worden beschouwd als te zijn van Javaansche herkomst, terwijl alle in topèng-zaken kundige Javanen, aan wie ik de foto's liet zien, mij verklaarden hen stellig voor on-Javaansch te houden.

Indien de maskers zóó oud kunnen zijn, dat zij uit den tijd van Madjapahit zouden stammen, zou deze moeilijkheid zijn opgelost, daar noch de huidige Javanen noch de Baliërs een juiste voorstelling van den stijl van Madjapahit bezitten.

Uit het bovenstaande zal den lezer intusschen echter wel gebleken zijn, dat ik een dateering in den tijd van Madjapahit om verschillende redenen voor geheel onmogelijk houd. Maar ook de toestand, waarin de maskers verkeerden, doet zulks uitgesloten zijn.

Sommige der maskers namelijk vertoonen weliswaar hier en daar ernstige beschadigingen, terwijl andere zelfs hun geheele verflaag missen, doch weer andere — van een en denzelfden stijl — zien er uit alsof zij hoogstens een menschenleeftijd geleden vervaardigd werden.

Dit is zeer goed verklaarbaar en wel door twee omstandigheden.

In de eerste plaats werden niet alle maskers bij de opvoeringen even vaak en even lang gebruikt. Helden als Ajam Woeroek en Seri Adji Wengker zullen hoogstens enkele minuten ten tooneele zijn verschenen, terwijl bedienden en narren, alsmede patih's en veldheeren herhaaldelijk en langdurig zullen hebben gespeeld. Dit verklaart reeds veel van het verschil in gaafheid en behoud.

Maar verder moeten wij bedenken, dat de beschadiging door termieten — waarvan duidelijke sporen bij enkele maskers te zien zijn — gelijktijdige maskers plotseling een geheel verschillend uiterlijk kan hebben gegeven; door het op ongezette tijden openen van de kist werden de eventueel aanwezige termieten verdreven en bleef het masker, dat zij voor hun volgende maaltijd hadden uitgekozen, volkomen gaaf, terwijl van het daarnaast liggende masker niet meer dan eenig vuil bruin poeder overbleef.

Daarom moeten wij bij de bestaande stijleenheid — waarop de heer Noosten mijns inziens terecht wijst en waarvan wij hoogstens masker no. 4 kunnen uitzonderen — ons oordeel vormen naar die maskers, welke het best bewaard zijn gebleven. Dan kan het niet anders of men komt tot een ouderdom van hoogstens eenige menschenleeftijden, zeggen wij een of twee eeuwen.

Blijft dan nog het merkwaardige feit, dat de Baliërs de maskers niet als Balisch herkennen.

Zoo merkwaardig lijkt mij dit feit echter toch ook weer niet. Nemen wij eens voor een oogenblik aan, dat in Blahbatoe, gedurende den bloeitijd van

de daar zetelende plaatselijke dynastie, een bepaalde kunstschool heeft bestaan, die met die dynastie is ondergegaan, dan is daarmee eigenlijk bedoeld feit reeds verklaard. Iets dergelijks doet zich voor met de zoogenaamde Balische oudheden, dat wil zeggen, de uit den tijd vóór Samprangan dateerende, over vele desa's verspreide steenen of bronzen beelden. Geen Baliër zal deze voor Balisch houden; zoo hij al niet van de meening is, dat zij regelrecht uit den hemel zijn gevallen, dan zal hij toch veronderstellen dat de Javanen, de wong Madjapahit, de makers waren.

Ik geloof dan ook, dat wij de geoperde oplossing voor de juiste kunnen houden. Dat er aan de maskers overigens trekken te ontdekken zijn, die overeenstemmen met den stijl van Madjapahitsche terracotta's en beelden, vermag ons niet tot andere gedachten te brengen. De 18e eeuw stond nog dicht bij de 15e en 16e eeuwse kunst van Madjapahit en de stijl van onze maskers zal ongetwijfeld haar ontstaan te danken hebben aan dien der Javaansche Huizen van Samprangan en Gèlgèl. Een sterken Javaanschen inslag mogen wij voor dien tijd en in die streek zonder meer verwachten.

Ik ben dus van meening, dat wij goed zullen doen de maskers te beschouwen als evenzoovele documenten uit een bloeitijd van Blahbatoe, een bloeitijd, waarvan de Babad Bla-batoeh ons iets weet te vertellen, doch waarvan ons overigens helaas weinig in concreto bewaard is gebleven.

Misschien behoort de bekende bouwvallige Poera Gadoeh er ook toe.

Bat.-C. 1940. Dr. W. F. Stutterheim.

1 (j)

2 (n)

3 (s)

3a (s)

Historische maskers van Poera Panataran Topèng te Blahbatoe.
De cijfers verwijzen naar de toelichtingen in het artikel (III), de letters naar de lijst in het naschrift.

4 (p)

5 (a)

6 (l)

7 (c)

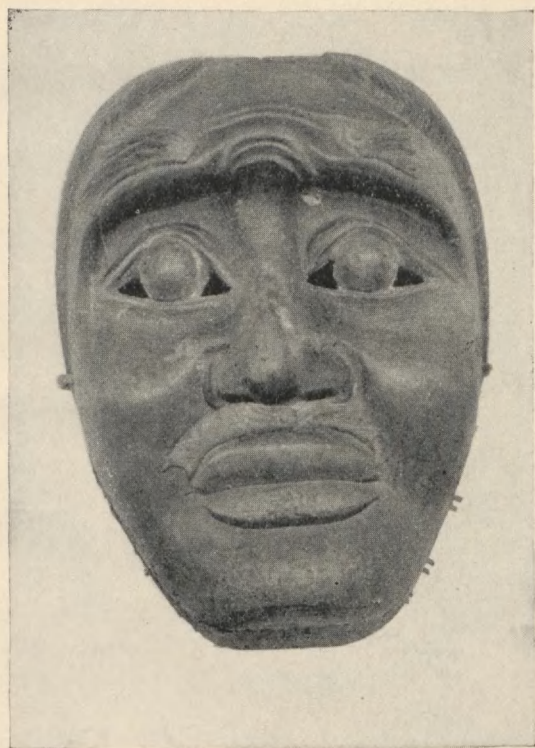
Historische maskers van Poera Panataran Topèng te Blahbatoe.
De cijfers verwijzen naar de toelichtingen in het artikel (III), de letters naar de lijst in het naschrift.

8 (b)

9 (m)

10 (d)

11 (o)

Historische maskers in Poera Panataran Topèng te Blahbatoe.
De cijfers verwijzen naar de toelichtingen in het artikel (III), de letters naar de lijst in het naschrift.

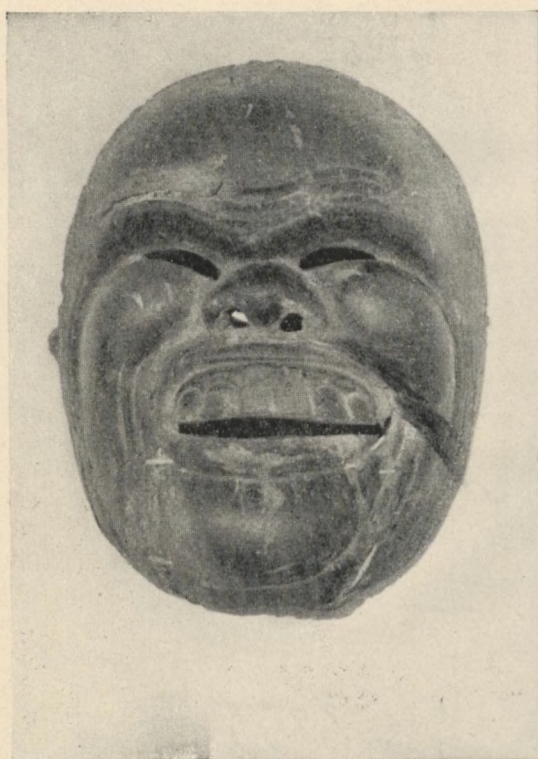
12 (r)

13 (e)

14 (k)

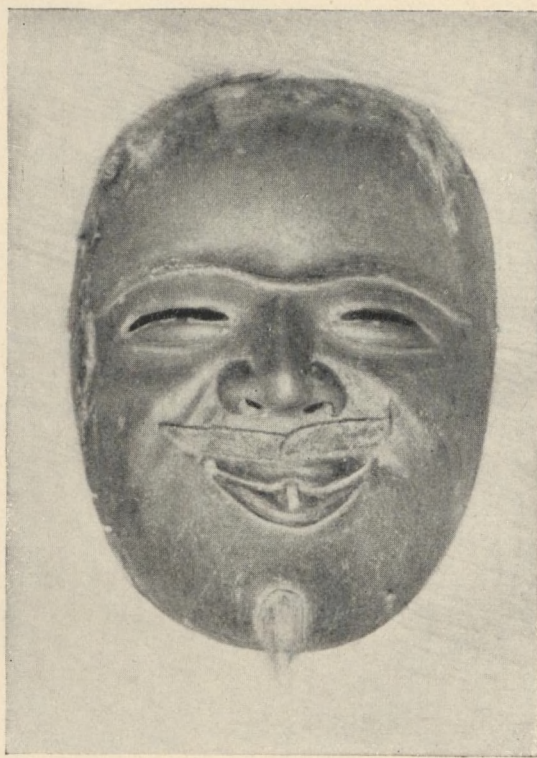

15 (h)

Historische maskers van Poera Panataran Topèng te Blahbatoe.
De cijfers verwijzen naar de toelichtingen in het artikel (III), de letters naar de lijst in het naschrift.

16 (q)

17 (t)

18 (i)

Historische maskers van Poera Panataran Topèng te Blahbatoe.
De cijfers verwijzen naar de toelichtingen in het artikel (III), de letters naar de lijst in het naschrift.

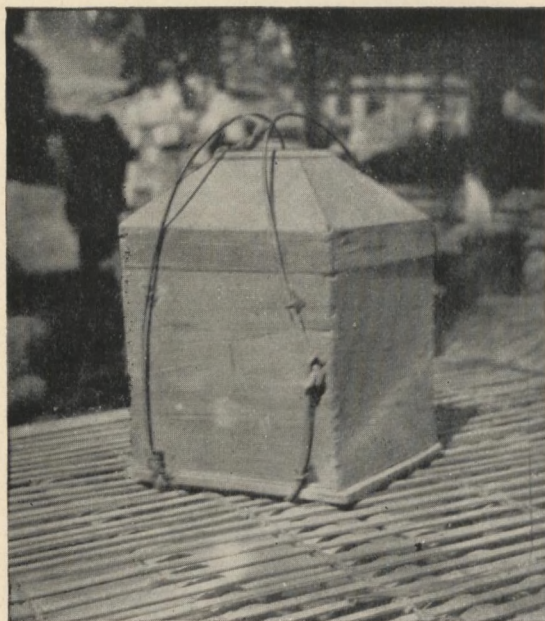
19 (f)

20 (g)

21 (u)

Kist

Historische maskers en maskerkist van Poera Panataran Topèng te Blahbatoe.
De cijfers verwijzen naar de toelichtingen in het artikel (III), de letters naar de lijst in het naschrift.

IN MEMORIAM

Prof. Mr. B. ter Haar Bzn

De wreede overval van ons Vaderland met zijn rampspoedige gevolgen heeft één onzer trouwste werkers opgeëischt. Prof. Mr. B. ter Haar — sinds de oprichting van het Java-Instituut bestuurslid — heeft in het concentratiekamp zijn leven geboet. Als trouw vaderlander heeft hij met al zijn kunnen en zijn gaven, zich aan het wederopleven der Javaansche cultuur — voorzoover dit wenschelijk is — en in het bijzonder van het adatrecht gegeven.

Als docent aan de Rechtshoogeschool heeft hij onder de zonen van dit land de speurders gekweekt om op te teekenen, wat nog levend, hoewel ongeschreven, recht is. Man van daden en breed inzicht, werkte hij onverpoosd om dit doel te bereiken. Nog in een onzer laatste gesprekken, vlak voor zijn vertrek met verlof, wierp hij een terugblik op ons werk van 20 jaren, op de resultaten van onzen cultuurarbeid.

Het verheugde hem, dat hij mocht beleven de instelling van het Hof voor Islamietische Zaken. Zoo wees hij op de groeiende belangstelling van Inheemsche zijde voor de eigen cultuur. Ook op het meer algemeen terrein, waarop ons Instituut werkt, zag hij een steeds grooteren invloed op de Javaansche middenklasse en de intellectueelen, een hooger cultureel-gehalte bij de abituriënten der middelbare scholen, een meerdere waardeering van Europeesche zijde. Thans is hij van ons losgerukt, door vreemd en wreed geweld geveld. Hij is gesneuveld op het veld van eer.

Aan Indië en aan ons Instituut is een stille en bijzonder begaafde werker ontnomen — het vaderland verliest in hem een zijner nobelste zonen.

Zijn aandenken zij geëerd. Hij ruste in vrede.

S. K.

